

ĎÁBELSKÝ ÚTOK

Psychiatrie versus náboženství

OBSAH

Úvod:	
Útok na naději člověka	2
Kapitola jedna:	
Cílem je náboženství	5
Kapitola dvě: Psychiatrický	
útok na náboženství	11
Kapitola tři: Překrucování	
duchovního poradenství	15
Kapitola čtyři:	
Zlo v plášťku „vědy“	21
Kapitola pět:	
Navrácení duše lidstvu	27
Doporučení	28
Mezinárodní občanská	
komise za lidská práva	30

ÚVOD

Útok na naději člověka

Jaký je současný stav náboženství?

Podle sčítání lidu v roce 2001 se v desetimilionové České republice hlásí k církvím nebo náboženským společnostem asi třetina obyvatel. Necelé dvě třetiny obyvatelstva jsou bez vyznání a okolo jednoho milionu lidí na otázku neodpovědělo.

V roce 2004 schválil francouzský parlament zákon, který zakazuje školákům nosit náboženské symboly ve veřejných školách včetně pokrývek hlavy a plášťů, které nosí řada muslimských dívek, příliš velkých křížů a židovských jarmulek.¹

Dítěti řekli, že nemůže dávat svému spolužákovi tužky, které na sobě mají vytištěno slovo „Ježíš“. S pláčem se ptalo matky: „Proč škola nenávidí Ježíše?“ Kelly Shackelford, vedoucí

poradce pro Institut právní svobody (Liberty Legal Institute) vypovídal při jednání amerického Kongresu o náboženském projevu v roce 2004: „Tyto malé děti chápou, o co se jedná. S jejich náboženstvím se zachází jako s rouháním. Děti se v raném věku učí: ‚Nech si své náboženství pro sebe.‘ ‚Je to nečisté, je to špatné.‘“²

Útoky na náboženství jsou stejně staré jako samo náboženství. Něco zcela jiného představují zprávy o sexuální zvrácenosti v církvi, které plní novinové titulky v téměř každé zemi světa, kdy se proti dotčeným církvím podávají žaloby a vyhrožují se na nich multimilionová odškodnění. Tyto církve zjišťují, že jsou zapletené v dilematu, které podkopává jak jejich duchovní tak materiální sílu. V některých případech jde o ohrožení jejich holého přežití.

I když je tento druh zhoubného napadání nový, jeho původ se datuje ke konci 19. století. V té době psychiatři poprvé usilovali o nahrazení náboženství svou „vědou bez duše“. V roce 1940 psychiatrie otevřeně vyhlásila své plány, když britský psychiatr John Rawling Rees, spoluzakladatel Světové federace pro duševní zdraví (WFMH) oslovil Národní radu pro duševní hygienu takto: „Od poslední světové války jsme vy-

konali mnoho pro infiltrování nejrozumnějších sociálních a společenských organizací po celé zemi... Učinili jsme užitečný útok na řadu profesí. Dvě nejněsnadnější jsou přirozeně učitelská profese a církev...“³

Další ze spoluzakladatelů WFMH, kanadský psychiatr G. Brock Chisholm posílil tento generální plán v roce 1945 tím,

že se zaměřil na náboženské hodnoty a vyzýval psychiatry, aby osvobodili „rasu... od mrzačícího břemene dobra a zla“.⁴ Psychiatři za zlomyslného uzurpování prastarých náboženských principů cenzurovali kriminální jednání a definovali hřích a zlo jako „duševní poruchy“.

Spisovatel Andrew Delbanco ve své knize *Smrt Satana (The Death of Satan)* hovoří o mizícím „jazyku zla“ a o procesu vytváření „bezejmennosti zla“. Než se objevila psychiatrie, společnost fungovala s velmi jasnými představami o „morálním zlu“. Dnes pravděpodobně uslyšíte eufemismus jako „behaviorální problém“ nebo „porucha osobnosti“. Delbanco tyto popisuje jako představy, „...ve kterých koncept zodpovědnosti zmizel a lidská bytost je přeformulována na součástku se specifickou

„Koncept dobrého a špatného chování, správného a špatného jednání a osobní zodpovědnosti utrpěl za posledních pár desetiletí takový ‚výprask‘, že lidé mají jen málo nebo žádná vodítka pro kontrolu, posouzení nebo řízení svého chování.“

– Jan Eastgateová

ÚVOD K ČESKÉMU VYDÁNÍ

Tento materiál byl sestaven Občanskou komisí za lidská práva (Citizens Commission on Human Rights – CCHR) na základě průzkumů a zkušeností pocházejících z Evropy, Spojených států, Austrálie, ale i dalších částí světa. V různých zemích se vzhledem k odlišnému historickému vývoji a několika dalším faktorům může popisovaná situace lišit, v některých ohledech může být lepší, ale v některých také podstatně horší.

Díky globálnímu postupu psychiatrie můžeme v ČR očekávat snahu o přizpůsobení se Evropě a USA, což je v případě zlepšení situace v oblasti lidských práv a práv pacientů vítanou změnou,

v případě implementace prokazatelně škodlivých psychiatrických a psychologických postupů a zvyšování negativního psychiatricko-psychologického vlivu naprosto nepřijatelným trendem, který by politici, úřady, nevládní organizace a angažování občané neměli dovolit. Stejně tak by neměli dovolit stávající zneužívání, ke kterému v České republice dochází. Předkládaný materiál je inspirací pro jeho odhalení a pro zavedení opatření, která povedou k zajištění lidských práv tak, jak je definují mezinárodní dokumenty, jejichž je ČR signatářem. Zejména Všeobecná deklarace lidských práv a Mezinárodní úmluva o občanských a politických právech.

Občanská komise za lidská práva ČR

funkcí. Pokud nefunguje správně, opraví se nebo se jí zbavíme, to ovšem postrádá jakýkoli skutečný smysl pro vinu... Přemýšlíme v úrovni přizpůsobení vadné součásti nebo, pokud to zašlo příliš daleko, o jejím vyřazení.“⁵

Koncept dobrého a špatného chování, správného a špatného jednání a osobní zodpovědnosti dostal v důsledku psychiatrického rozvrtného plánu pro náboženství takový „výprask“, že lidé dnes mají jen málo nebo žádná vodítka pro kontrolu, posouzení nebo řízení svého chování. Slova jako etika, morálka, hřích a zlo téměř zmizela z každodenního používání.

Delbanco dále uvádí: „Repertoár zla nebyl nikdy bohatší. Přesto naše reakce nebyla nikdy tak slabá... Nejsme schopni snadno vidět pachatele... Viníky je obtížnější určit... A tak je práce ďábla všude, ovšem nikdo neví, kde ho hledat... Zlo má tendenci se ztratit v pozadí hluku moderního života... Cítíme, že naše kultura už nám neposkytuje slovník, abychom to vyjádřili.“

Následky byly a jsou ničivé jak pro společnost tak pro náboženství. Nejde o to, že by zlo samo zmizelo – důkazy jsou plné zla a ničivého chování, které ve společnosti nekontrolovaně probíhá – a je těžké tomu čelit, jak tomu ostatně bylo vždy. Přesto chce každý žít ve společnosti, v níž lze zlo definovat a porazit.

Nebo ne?

Již více než sto let je lidstvo neúmyslně pokusným morčetem v dobře promyšleném psychiatrickém experimentu „sociálního inženýrství“, který se zrodil v pekle. Do tohoto experimentu patří útok na hlavní náboženské a morální pevnosti společnosti. Nemohl by pokračovat, kdyby člověk byl schopen si jasně představit a vyjádřit zlo a zacházet s ním. Zákeřně se skrývá v pozadí současného společenského rozkladu. Jde o ztělesnění zla maskované tím nejspolečenštějším vnějším zdáním.

Až donedávna to bylo náboženství, co člověku poskytovalo morální a duchovní ukaza-

tele, které potřeboval pro vytvoření a udržení civilizací, na které mohl být hrdý. Náboženství poskytuje inspiraci potřebnou pro vyšší smysl a cíl života. Za této krize je na představitelích církví a náboženských skupin, aby podniklo rozhodné kroky. Je potřeba, aby se duchovní zbavili bezduchého materializmu zplozeného psychologií a psychiatrií a navrátili náboženství zpět do rukou věřících. Vedoucí osobnosti náboženství opravdu musí převzít tuto zodpovědnost - nejen kvůli náboženství, ale také lidstvu.

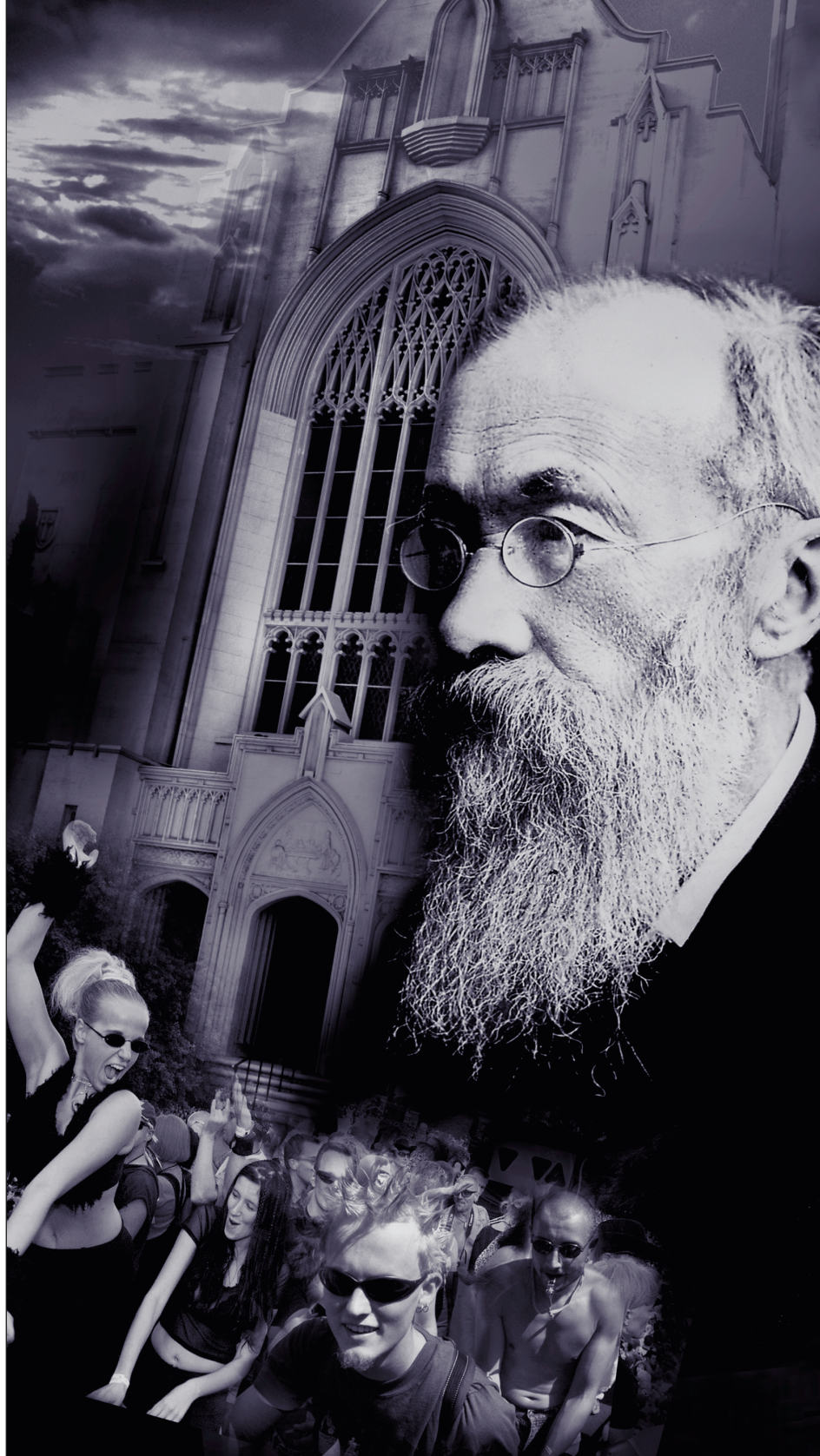
S úctou

A handwritten signature in black ink, appearing to read "Jan Eastgateová".

Jan Eastgateová, prezidentka
Citizens Commission on
Human Rights International

DŮLEŽITÁ FAKTA

- 1 Základy morálky jsou vytvářeny a prosazovány světovými náboženstvími. Přítomnost náboženství a náboženská praxe jsou civilizujícími vlivy na člověka.
- 2 V dnešní době jsou rodinné hodnoty, morálka a náboženství napadány a zákeřná „autorita“ z nich dělá zdánlivě staromódní záležitost.
- 3 Společenský rozvrat (zločin, násilí a všudypřítomná nemorálnost) se zvýšil spolu s degradací náboženství ze strany psychiatrie.
- 4 Teorie, že „člověk je zvíře“ bez duše, která je základem psychiatrie, se původně vyučovala na Lipské univerzitě v Německu. Na konci 19. století ji dále propagoval Pavlov, Freud a další.
- 5 Tím, že psychiatrie ponížila duchovní rozměr života na psychologické (mozkové) činitele, téměř sabotovala náboženství jako civilizující kulturní sílu.

Válka s náboženstvím vedená materialistickými praktikami psychiatrie a psychologie naplánovala průběh náboženského a morálního úpadku na celém světě. Wilhelm Wundt, otec experimentální psychologie (nahore), zamítl duchovní podstatu člověka jako nevědeckou.

KAPITOLA JEDNA

Cílem je náboženství

I když nikdo nebude protestovat proti změně k lepšímu, lidstvo přežívá nejlépe v prostředí, které je předvídatelné a v němž existuje řád.

Na samotné principy a hodnoty, na nichž byla vybudována moderní civilizace, bylo a je potichu a zlomyslně útočeno a jsou označovány jako zastaralé. Tradiční rodinné hodnoty byly nahrazeny „novým“, „progresivnějším“ a „humanistickým“ přístupem. Sex bez omezení se propaguje jako styl života. Občané si dříve mysleli, že spravedlnost existuje pro ochranu nevinných. Dnes se očekává, že budeme soucítit s údajnou „duševní nemocí“, kterou trpí masoví vrazi, ti, co zneužívají děti, sexuální devianti a další zločinci. Koncept osobní zodpovědnosti padl za oběť diktátorům kulturních změn.

Jednou z nejvýznamnějších a nejtragičtějších obětí těchto změn je náboženství. Odněpaměti měla náboženská přítomnost a praxe civilizující vliv na člověka. Při útoku na civilizaci by bylo náboženství prvním cílem, neboť podkopáním náboženských institucí bude zajištěno podrobení společnosti.

Útok dál postupuje. Machiavelistická válka probíhá již desítky let, válka, v níž náboženství neustále prohrává.

Již půl století je náboženství kritizováno jako zastaralé, irelevantní, nevědecké, a proto neschopné oslovit problémy a stresy moderní společnosti. Soudce amerického Nejvyššího soudu Antonin Scalia poznamenal, že takzvaná „světská“ společnost začala být otevřeně nepřátelská k vyznavačům náboženství a vysmívá se sektářským tradicím a víře.

Určité vlivy a historické události určily směr náboženského a morálního úpadku po celém světě.

Materialistické praktiky psychiatrie a psychologie a dalších příbuzných disciplín z oblasti duševního léčení představují kořeny tohoto problému. Po většinu minulého století při formování „moderního“ humanistického myšlení měly doslova volnou ruku.

Zrozené v militaristických režimech Německa 19. století určily tyto duchapusté ideologie sled událostí, které začaly být viditelné teprve až v posledních 50 letech. Následkem toho došlo k oslabení církví a společnost zažívá dosud nepoznaný rozvrat.

Od nepaměti má náboženská přítomnost a praxe civilizující vliv na člověka. Při útoku na kulturu bude náboženství prvním cílem, neboť podkopáním náboženských institucí bude zajištěno podrobení společnosti.

Psychiatrie eliminuje duši

Slovo *psychologie* se odvozuje od *psyché* (duše) a *logos* (studium). Tento obor byl původně náboženským a filozofickým studiem. Jak však poznamenali dr. Franz G. Alexander a dr. Sheldon T. Selesnick v knize *Historie psychiatrie* (*The History of Psychiatry*): „Dokud byly psychiatrické problémy problémy ‚duše‘, mohli se jimi profesionálně zabývat pouze duchovní a filozofové.“⁶ Předefinování lidských problémů pomocí „lékařských“ nebo „biologických“ termínů bylo polovinou úskoku při vyjmutí duchovního léčení z oblasti náboženství a jeho vsazení do sféry psychiatrie.

Toho bylo dosaženo, když německý psycholog Wilhelm Wundt v roce 1879 představil svým studentům na Lipské univerzitě „experimentální“ psychologii. Wundt prohlásil, že duše je jen „plýtváním energií“ a že člověk je prostě jen další zvíře. Tato teorie pouze požadovala, aby si člověk navykl na přijímání jiných myšlenek o hodnotě lidského života. Náboženství, jak prohlásil, byl určitý „druh

primitivní metafyziky“, náboženské představy a cítění patřily „před psychologický tribunál“ a „ideální svět náboženské představivosti [nebyl] v žádném případě nezbytně etickým ideálem. Opravdu, téměř vždy obsahoval prvky, které by se, posu-

zováno z hlediska standardů rozvinutého morálního vědomí, jevíly přinejmenším morálně nedůležité, ne-li skutečně nemorální.“⁷

Pomocí této nové „nadřazené“ duševní vědy Wundt deklaroval, že jsou to jen psychologové a psychiatři, kdo disponuje patřičným „rozvinutým morálním vědomím“, aby mohli vést zmíněný „tribunál“.

Po zredukování duchovna na psychologické faktory se Wundtovi studenti vychloubovali, že tato nová psychologie se stala „vědou bez duše“. Historik J. R. Kantor nám říká: „Materialismus je v podstatě nevědecké hnutí, fenomén společenské transformace a změny. V náboženské oblasti je materialista prostě ateistou.“⁸

Psychiatrie, vymyšlená v roce 1808 Johannem Christianem Reilem, znamená „léčení duše“ – od *psyche* (duše,

„Lehkověrně jsme přijímali všechny druhy jedovatých jistot, kterými nás krmili naši rodiče, učitelé ve školách a učitelé náboženství, politici, duchovní, tisk a ostatní s nezadatelným právem nás kontrolovat. ...Nevyhnutelným výsledkem jsou frustrace, méněcennost, neurózy...“

– dr. G. Brock Chisholm, psychiatr,
spoluzakladatel Světové federace
pro duševní zdraví, 1945

Wundtovy materialistické myšlenky, popření duše a negace náboženství, se do světa šířily prostřednictvím absolventů jeho školy v německém Lipsku (vlevo).

duch) a od *iatros* (lékař). Ironií je, že psychiatři se záležitostmi ducha nebo duše nikdy nezabývali, místo toho se koncentrovali výhradně na mozek.

Jak psychiatrie tak psychologie se staly doménou vědy „bez duše“ a studium člověka se „oficiálně“ omezilo na materiální svět – tělo a mozek. Představa, že duch je „vní-

mavá bytost oddělitelná od těla“, víra udržovaná velkým procentem civilizovaných lidí, byla „vědecky“ přisouzena primitivním rasám.⁹

Není pak žádným překvapením, že náboženství a filozofii – síly, které lidstvo pozvedly z hlubin barbarství – nalézáme v kolizi s tímto revolučně novým názorem. Sekularizmus neboli materialismus se uchytil, když se Wundtovo učení skrze jeho studenty rozběhlo po celé planetě.

V roce 1879 prohlásil německý psycholog Wilhelm Wundt, že duše je jen „plýtváním energií“ a že člověk je prostě jen další zvíře. Náboženské představy a citění patřily, jak řekl, „před psychologický tribunál“. Představa o duchu byla „vědecky“ přisouzena primitivním rasám.

Šíření materialistického sekularizmu

Mezi Wundtovy studenty, kteří byli primárně zodpovědní za šíření jeho učení po světě, patřil ruský fyziolog a psychiatr Ivan Pavlov, patrně nejhůře proslulý obhájce modelu „člověk je zvíře“.

Ovšem i Američané se shlukovali ve Wundtově posluchár-

ně. G. Stanley Hall, vysvěcený duchovní, studoval v Německu anatomii, teologii, antropologii a psychiatrii. Na otázku, zda ho jeho studia učinila více či méně zbožným, Hall odpověděl: „Méně...“ Hall se stal prvním prezidentem Americké psychologické asociace. Založil obor „genetická psychologie“ a stal se známý svým použitím Wundtovy „experimentální psychologie“ na vývoj dítěte.

Studium Wundta inspirovalo knihu Williama

„ČLOVĚK JAKO ZVÍŘE“

Očerňování náboženství

Ivan Pavlov

Nechvalně známí psychologičtí „experti“ 19. století odmítli náboženství a degradovali člověka na úroveň opice, čímž připravili půdu pro morální zkázu společnosti:

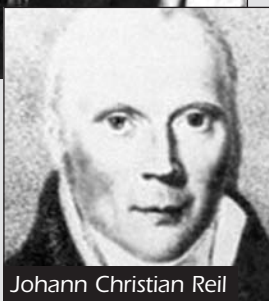
■ V roce 1808 vymyslel Johann Christian Reil slovo „psychiatrie“, které znamená „lечение duše“ – od *psyche* (duše, duch) a *iatros* (lékař). Ironií je, že psychiatrii se záhy poté zřekli jakékoli myšlenky o pomáhání duchu nebo duši, místo toho se koncentrovali výhradně na mozek.

■ Ivan P. Pavlov (nahoře) se pokusil podstrčit výsledky experimentů s mechanizmem podnět – reakce na zvířatech do oblasti lidí jako „behaviorální psychologii“. Jeho názory obrovsky ovlivnily psychologii během první poloviny 20. století.

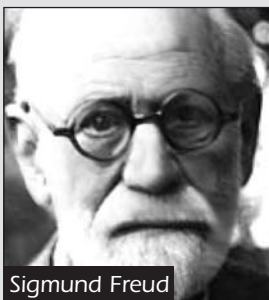
■ Jeden z nejznámějších odpůrců náboženství, vídeňský psycholog Sigmund Freud prohlásil náboženství za „nepřítele“ a víru v duchovno viděl jako pověru a „všeobecnou obsesivní neurózu“. Učil, že vědění člověka odpoutává od náboženství, které shledával „zastaralým“.

■ Původně vysvěcený duchovní a následně psycholog G. Stanley Hall studoval v roce 1868 psychologii na Berlínské univerzitě. Poté založil „genetickou psychologii“, která učí, že lidé nejsou ničím více než kombinací chromozomů.

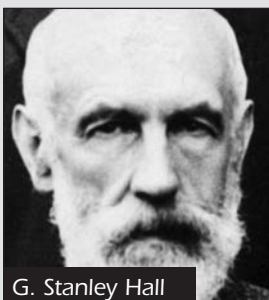
■ Psycholog William James po studiích pod Wundtem napsal, že představitelé církví a náboženských skupin trpí typickým „patologickým chováním“. James označil zakladatele Kvakerů za psychopata kvůli tomu, že věřil, že se mu dostalo vnuknutí od Boha.

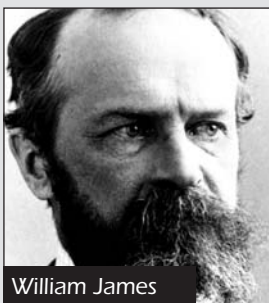
Johann Christian Reil

Sigmund Freud

G. Stanley Hall

William James

Jamese *Druhy náboženských prožitků*. Jamesův životopisec Clarence J. Karier nám říká, že s Jamesem „přecházíme z kultury, která má za svůj střed Boha, do kultury, jejímž středem je člověk. Tato zcela zásadní změna v západním myšlení podnítila odpovídající změnu v ideologické struktuře společenského systému... Z hříchu se stává choroba a takové náboženské rituály jako je zpověď, která má zmírnit vinu a odčinit hřích, byly nahrazeny psychoterapeutickými zásahy u jednotlivců a skupin, navrženými ke zmírnění viny, úzkostné neurózy.“¹⁰

Sigmund Freud prohlásil náboženství za „nepřítele“ a víru v duchovno viděl jako pověru a „všeobecnou obsesivní neurózu“.¹¹ Také předpověděl smrt církve rukou psychiatrie: „Vědecký duch přináší důkladný postoj k světským záležitostem, před náboženskými záležitostmi se na chvíli zastaví, zaváhá a nakonec i tam překročí práh. Tento proces se nezastaví, čím více bude mužů, jimž budou dostupné poklady vědění, tím rozsáhlejší bude odklon od náboženského vyznání – nejdříve od jeho zastaralých a nežádoucích vymožeností, ovšem později také od jeho fundamentálních postulátů.“¹²

Navzdory nesprávnosti Wundtovy teorie a od ní odvozených představ a názorů jeho studentů zůstaly tyto klamné teorie základem veškerého snažení psychiatrie, přestože existují hojné empirické důkazy o tom, že člověk se s určitostí liší od zvířete a je nezměrně schopnější. Dnešní psychiatrii a psychologové nadále tvrdí, že člověk je zvíře, u něž se mají vytvářet podmíněné reflexy a které má být ovládáno. Vlády byly přesvědčeny o správnosti této myšlenky a vyplácejí miliardy z veřejných prostředků těm, kteří toto podmiňování a ovládání mohou vykonávat. A psychiatrie nehodlá dovolit důkazům, aby jí zkrížili cestu.

Při přímém útoku na náboženství a jeho stěžejní principy povýšeneckým rozšiřováním tak diametrálně odlišných materialistických idejí stačilo jen pár desetiletí, aby začaly být společenské a náboženské důsledky zřejmé.

ÚTOK NA DUCHOVNO

Útok humanistického manifestu

V desetiletích mezi dvěma světovými válkami, kdy duchovno procházelo těžkými zkouškami, psychiatrie a psychologie prosperovaly. John Dewey, stoupenec psychologa Wilhelma Wundta v roce 1933 vypracoval *Humanistický manifest*, který uváděl: „Existuje obrovské nebezpečí konečného, a my věříme že fatálního, ztotožnění slova náboženství s doktrínami a metodami, které ztratily svůj význam a nemají sílu řešit problém lidského života ve dvacátém století.“ Náboženství by raději mělo být „lidskou aktivitou“ ve směru „...otevřeného a explicitního humanizmu“.

Byl navržen seznam 15 pravidel, mezi nimi:

■ Náboženští humanisté považují vesmír za existující sám o sobě, nikoli stvořený.

■ Rozlišování mezi církevním a světským je nadále neudržitelné.

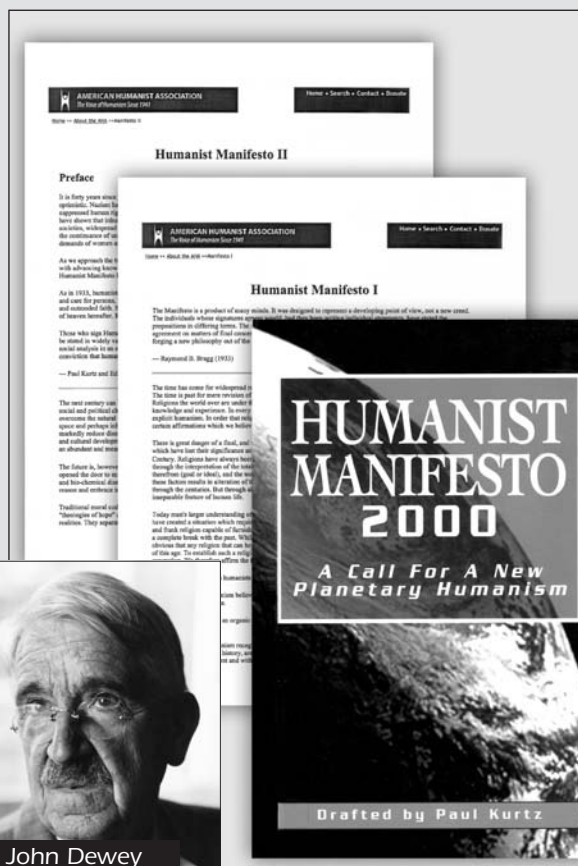
■ Humanismus půjde cestou společenské a duševní hygieny a bude zrazovat od sentimentálních a nereálných nadějí a zbožných přání.

„Manifest II“ z roku 1973 uštědřil svátosti a platnosti náboženství ještě strašnější úder:

„...Humanisté nadále věří, že tradiční teizmus, zejména víra v Boha, který údajně žije a stará se o lidi, naslouchá a rozumí jejich modlitbám a je schopen pro ně něco konat, je nepodložená a zastaralá víra.

...Celá osobnost je funkcí biologického organizmu, který jedná ve společenském a kulturním kontextu. Neexistuje věrohodný důkaz, že život přežívá tělesnou smrt.“

Deklarace světských humanistů (Secular Humanist Declaration) z roku 1980 uvedla, že lidé mohou vést smysluplný život bez potřeby náboženských příkázání nebo církve.

„Existuje obrovské nebezpečí konečného, a my věříme že osudového, ztotožnění slova náboženství s doktrínami a metodami, které ztratily svůj význam a nemají sílu řešit problém lidského života ve dvacátém století.“

– *Humanistický manifest*,
který navrhl John Dewey, 1933

DŮLEŽITÁ FAKTA

- 1 V nepříznivých důsledcích I. světové války přijaly církve „pomoc“ nabídnutou psychiatry a psychologů k vyřešení společenských problémů a byly zrazeny.
- 2 I když psychiatrie přísahala, že náboženství „pozdvihne“ a bude ho dále podporovat, jednala tak, aby jej rozložila a zničila.
- 3 V roce 1940 se psychiatrie netajila se svým úmyslem převzít všechny hlavní obory společenského snažení včetně náboženství. Vedoucí britští a kanadští psychiatři drze vytrubovali potřebu eliminovat náboženské hodnoty a nahrazovali náboženství „náboženstvím státu duševního zdraví“.
- 4 Rodina, kterou náboženství dlouho považovalo za svatou, byla záměrně oslabována Světovou federací pro duševní zdraví (WFMH), která ji považovala za „hlavní překážku zlepšení duševního zdraví“.
- 5 V každém společenském sektoru, který byl přetvořen v souladu se specifikacemi psychiatrie, došlo k úpadku.

*Behavioralista John B. Watson (vpravo)
a další psychologové se inspirovali
Pavlovem při svém popření existence
duše a svém očernění člověka
a náboženství.*

KAPITOLA DVĚ

Psychiatrický útok na náboženství

Po I. světové válce církve čelily nezměrné lidské a společenské katastrofě. „Tribunál“ moderní duševní vědy nepromeškal tuto příležitost a řekl, že náboženství „udělalo málo pro zabránění“ válce a jejím následkům.¹³

Z nefalšovaného zájmu o jednotu a mír církve přijaly nesobecky znějící „pomoc“ nových „věd“ k vyřešení společenských a politických problémů. Psychiatrie a psychologie nabídly svůdnou vizi toho, jak mohou pomoci. Dr. Charles Dana, profesor v oboru nemocí nervové soustavy na lékařské fakultě Cornellovy univerzity v New Yorku prohlásil: „[Psychiatr] musí pomoci pozdvihnout náboženství u těch, kteří nějaké vyznávají, a poskytnout náboženství

nebo vyšší a pozitivní ideály těm, kteří je nemají. Musí jim ukázat, jak žít šťastně a jak s vědeckou efektivitou používat síly, které jim příroda dala...“¹⁴

Napřážené ruce nabízející pomoc však nesly pouze otrávené ovoce zrady:

■ V roce 1925 prohlásil behaviorální psycholog John B. Watson: „Nikdo neví, kde se představa o duši nebo nadpřirozenu vzala... Pravděpodobně má svůj původ ve všeobecné lenivosti lidstva.“ V roce 1928 dodal: „Nikdo si ještě nikdy na duši nesáhl ani ji neviděl ve zkumavce ani s ní

žádným způsobem nenavázal vztah jako s jinými věcmi svého denního života.“¹⁵

■ V roce 1926 řekl na Šestém mezinárodním filozofickém kongresu K.N. Kornilov o psychiatrii: „Duše..., která hrála vedoucí roli v minulosti, má dnes velmi malou důležitost...“¹⁶

■ V roce 1940 psychiatrie vypustila ze řetězu svou ofenzívu pro dosažení globální dominance nad všemi hlavními obory společenského snažení včetně **náboženství**. Jak bylo zmíněno v úvodu

této publikace, v jejím čele stáli dva vedoucí psychiatrii britského společenství, kteří spolu později založili Světovou federaci pro duševní zdraví (WFMH).

John Rawling Rees nastínil své „Strategické plánování pro oblast duševního zdraví“ a „zodpovědnost“ psychiatrie za převzetí

oboru vzdělávání, práva, medicíny a církve, kde dále uvedl: „Veřejný život, politika a průmysl, to vše by mělo spadat pod naši sféru vlivu... Pokud chceme infiltrovat profesní a společenské činnosti ostatních lidí, myslím, že musíme napodobit totalitní chování a zorganizovat určitý druh aktivit páté kolony!“¹⁷

Reesův společník a vedoucí kanadský psychiatri G. Brock Chisholm tento generální plán při svém projevu v roce 1945 rozšířil: „Rasa nebude

* Pátá kolona: lidé, kteří skrytě pomáhají nepřátelům země, v níž žijí, hlavně sabotážemi nebo špiónáží.

„Nikdo neví, kde se představa
o duši nebo nadpřirozenu
vzala... Pravděpodobně
má svůj původ ve všeobecné
lenivosti lidstva.“

– John B. Watson,
behaviorální psycholog, 1925

Psychiatr J.R.
Rees při svém
projevu na
schůzi Národní
rady pro duševní
hygienu Velké
Británie nastínil
„zodpovědnost“
psychiatrie za
„převzetí
náboženství“,
čímž připravil
scénu pro násled-
ný psychiatrický
útok.

„Učinili jsme užitečný útok na
řadu profesí. Dvě nejsnadnější
jsou přirozeně učitelská profese
a církev. Těmi nejobtížnějšími
jsou právo a medicína.“

– dr. John Rawling Rees, britský psychiatr,
*Strategické plánování pro oblast
duševního zdraví, 1940*

zachráněna, dokud ne-
bude osvobozena od
zmateného a zkresle-
ného emocionálního
a mentálního fungo-
vání... Přehodnocení
výkladu a v koneč-
ném důsledku vymazání konceptu dobrého
a špatného, které je základem výchovy dětí,
nahrazení víry inteligentním a racionálním
myšlením... představují poslední cíle prakticky
veškeré efektivní psychoterapie... Skutečnost je
taková, že většina psychiatrů a psychologů...
unikla z těchto morálních řetězů a jsou schopni
svobodně pozorovat a myslet. Pokud se má
rasa osvobodit od mrzačícího břemene dobra
a zla, musí to být psychiatři, kdo převezme
počáteční zodpovědnost... Psychiatrie se teď
musí rozhodnout, jaká bude bezprostřední
budoucnost lidské rasy. Nikdo jiný to nemůže
učinit.“¹⁸

V roce 1948 došlo ke globální realizaci
Reesova a Chisholmova plánu páté kolony

zformováním WFMH,
které Chisholm a Rees
předsedali. Na inaugu-
rační konferenci s ná-
zvem „Duševní zdraví
a světové občanství“ se
psychiatrii dále vyjádři-

li ke svým skrytým ambicím na politickou
a společenskou kontrolu. Náboženství bylo
identifikováno jako jeden z cílů „orientace na
duševní zdraví“: „Měli bychom si uvědomit, že
přijetí hlediska duševního zdraví... s sebou nese
povinnost kriticky přezkoumat některá
z církevních učení ve světle současného po-
rozumění tomu, co se zdá být podstatné pro
zdravý rozvoj osobnosti, a tomu, o čem dnes
víme, že je pro dospívající osobnost dítěte
škodlivé.“¹⁹

A tak, zatímco se tradiční náboženství
v dozvucích dvou strašlivých válek zabývala
vlastním sebekritickým zkoumáním, ideologie
duševního zdraví se chopily příležitosti vrazit
do srdce náboženství kůl ještě hlouběji.

Psychiatr Harry Stack Sullivan navrhl, že by měli psychiatři, podobně jako všichni velcí „náboženští vůdci, proroci a dokonce i Ježíš Kristus“, náboženství *zmodernizovat*.²⁰ A také tak učinili.

V následujícím roce se reverend Leslie Dixon Weatherhead z metodistické církve v Anglii spojil s psychiatrem Percy Backusem, aby založil psychiatrické kliniky jako rozšíření farností a obhajoval elektrošoky, léčbu hlubokým spánkem (kombinaci drog a elektrošoků – rovněž známou jako prodloužená narkóza), psychochirurgii,

uklidňující prostředky a hypnózu jako doplňky ke křesťanství.²¹

Plody těchto strategií jsou všechny až příliš skutečné. Morální struktura společnosti byla a zůstává terčem řízeného útoku, drtí ji rozvody, nezaměstnanost, drogy, negramotnost a epidemie zločinu mezi mládeží. V každém společenském sektoru, který byl přetvořen v souladu se specifikacemi psychiatrie, došlo k úpadku.

Ti, k nimž se rodiny po staletí obracely pro duchovní vedení – lidé z církve –, se dostali do spárů „expertů“ na duševní zdraví.

NEGACE KŘESŤANSTVÍ

Znesvěcení svaté země

V psychiatrii a psychologii existuje základní ideologické nepřátelství k náboženství a morálním standardům; jejich nepřátelský postoj je vidět doslova v každém slovu, které o tomto předmětu pronesou. Nic nebylo dost svaté, aby uniklo jejich „odbornému“ názoru, dokonce ani Ježíš Kristus.

Následující podle snahy označit zakladatele křesťanské víry za pomatence, a tím zavrhnout celé křesťanství jako pouhou neurózu a klam, předkládáme ne jako rouhání, ale jako ukázkou psychiatrického protináboženského plánu.

■ „V krátkosti, charakter Ježíšových halucinací, tak jak je popisují ortodoxní evangelia, nám dovolu-
je dojít k závěru, že zakladatel křesťanského náboženství byl postižen náboženskou paranoiou.“²²
– CHARLES BINET-SANGLÉ, *JEŽÍŠOVO ŠILENSTVÍ (LA FOLIE DE JÉSUS)* 1910

■ „Vše, co o něm víme, tak skvěle sedí na klinický obraz paranoi, že je těžko myslitelné, že by lidé vůbec mohli zpochybňovat přesnost této diagnózy.“²³ – AMERICKÝ PSYCHIATR WILLIAM HIRSCH, *ZÁVĚRY PSYCHIATRA (CONCLUSIONS OF A PSYCHIATRIST)*, 1912

■ „Člověk může nesouhlasit se Schweitzerem... Ten předpokládá, že to, že Ježíš neměl myšlenky o zranění a pronásledování, vylučuje možnost paranoidní psychózy. To není nezbytně pravda; někteří

paranoici projevují velikášské představy téměř zcela.“²⁴ – PSYCHIATR WINFRED OVERHOLSER, PREZIDENT AMERICKÉ PSYCHIATRICKÉ ASOCIACE, PROHLÁŠENÍ V PŘEDMLUVĚ K PRÁCI ALBERTA SCHWEITZERA *PSYCHIATRICKÉ STUDIUM JEŽÍŠE*, 1948

William Sargant

„Ježíš Kristus by se býval
jednoduše mohl po použití
moderního [psychiatrického]
léčení vrátit ke své tesařině.“⁶¹
– britský psychiatr William Sargant, 1974

DŮLEŽITÁ FAKTA

1 Po staletí bylo spirituální poradenství úlohou duchovních, kteří používali náboženská učení pro poskytování útěchy.

2 Psychiatrie dala II. světovou válku za vinu selhání náboženství vyřešit nelidskost člověka, což otevřelo brány psychiatrickým a psychologickým „řešením“.

3 Od roku 1952 se začaly vyučovat hodiny psychologie ve většině amerických seminářů a postgraduálních teologických škol.

4 U některých duchovních uchazečů patří do přípravy na celibát semináře založené na psychologii, které ve skutečnosti zvyšují sexuální touhu.

5 Psychiatrie ujišťovala církve, že je schopná pomoci duchovním se sexuálními problémy, neboť podle jejich tvrzení jsou lidské problémy biologickou – nikoli duchovní – záležitostí.

6 Původ nedávného skandálu s pedofilními knězi v USA lze přímo vystopovat k psychiatrickému podvracení náboženství a infiltraci církve.

Věřící lidé byli zrazeni „tréninkem senzitivity“ německého psychologa Kurta Lewina (nahore) a dalšími technikami psychologického poradenství, které vyrostly z ateistických kořenů.

KAPITOLA TŘI

Překrucování duchovního poradenství

Než psychiatrie a psychologie dosáhla svého vlivu, bylo duchovní poradenství jednou z nejrespektovanějších a nejdůležitějších společenských činností náboženských duchovních. Po staletí bylo úkolem církve sloužit duchovním potřebám svých farníků. S odvoláním na náboženskou nauku pomáhala dodávat životu smysl poskytováním útěchy a síly těm, o které pečovala.

Slovník definuje *duchovní* jako „spojený s duchovním, jeho úřadem nebo povinnostmi, pastorem nebo duchovním průvodcem“ (z latinského *pastor*, pastýř a *pascere* krmit) a *poradenství* jako výměnu myšlenek, hovoření o věcech, podávání pečlivě uvážených rad (pův. v latině *consilium*, rada, porada a *consulere*, konzultovat, radit). Ve své nejčistší formě znamená poradenství *moudrost* a *prozíravost*.

Duchovní poradenství, které představovalo hlavní překážku psychiatrické infiltraci církví, se stalo cílem organizovaného útoku. Chisholm použil II. světovou válku jako „důkaz“ selhání tradičních náboženství poskytnout řešení na nelidskost člověka. Náhradou za to začala psychiatrie a psychologie rozšiřovat svůj „špičkový“ druh údajně vědecky ověřeného poradenství.

V 50. letech vymyslel ve Spojených státech německý psycholog Kurt Lewin se svými spolupracovníky psychologický koncept s názvem „T-groups“ (tréninkové skupiny). Pojem „Sensitivity Training“ (trénink senzitivity) se vyvinul z „T-groups“. Byl popsán jako koncept „vyvinutý za účelem studia, jak lze lidi společensky a psychologicky manipulovat, aby se vzdali svých duší...“²⁵

„Málo duchovních je ochotno si udělat čas na prozkoumání důkazů, zvážení dopadu, postavit se lžím a informovat své lidi o tom, že psychologie jako věda o duševním zdraví neobstála.“

– Ed Bulkley, *Proč křesťané nemohou důvěřovat psychologii*, 1993

Psycholog Ed Schein, který studoval techniky vymývání mozku v Koreji, připustil, že metody, které církve neúmyslně používaly při školení duchovních a poradenství věřícím, se odvozují od Pavlovových technik vymývání mozku.²⁶

Spisovatel Gary Allen později popsal účinky tréninku senzitivity na morálku: „Když člověk slyší ostatní, jak

se zpovídají ze svých špatností, má sklon pocítovat, že jeho vlastní skutky nebyly nakonec až tak špatné, což způsobí, že přijme nižší morální standardy... Krátce řečeno, trénink senzitivity produkuje ‚změnu‘ tím, že přeskupuje loajalitu směrem od rodiny, domova, církve a spolupracovníků... Účastníci... jsou nuceni udělat hrozné rozhodnutí: buď morálka, nebo morální neposlušnost.“²⁷

Oznamovaný jako nejrychleji rostoucí společenský fenomén se však rychle rozšířil k ná-

boženským autoritám a církvím včetně americké Národní rady církví (National Council of Churches – NCC) a ke Světové radě církví.²⁸

Do roku 1952 se u 83 % z více než 100 zkoumaných amerických seminářů a postgraduálních teologických škol vyučovaly psychologické kurzy. V roce 1961 prošlo asi 9 000 duchovních kurzy „klinického duchovního“ poradenství založenými na psychologii. V americké Akademii pro náboženství a duševní zdraví (Academy of Religion and Mental Health) převýšili psychiatři v počtu členů duchovní v poměru šest ku pěti.²⁹ V Americké asociaci křesťanských poradců (American Association of Christian Counselors)

vzrostl počet profesionálů na duševní léčení ze 700 v roce 1991 na dnešních 50 000.³⁰

Ed Bulkley v knize *Proč křesťané nemohou důvěřovat psychologii* (*Why Christians Can't Trust Psychology*) uvádí, že „jen málo duchovních je ochotno si udělat čas na prozkoumání důkazů, zvážení dopadu, postavit se lžím a informovat své lidi o tom, že psychologie jako věda o duševním zdraví neobstála“. Bulkley dále říká: „Křesťanské školy a semináře naletěly na tento neuvěřitelný podvod a nyní nadšeně povzbuzují křesťany, aby se podrobili znalostem, metodám a závěrům světské psychologie.“³¹

Carl Rogers

„Můžeme se rozhodnout použít naše rostoucí znalosti k zotročování lidí způsoby, o kterých se nikomu dosud ani nesnilo, depersonalizovat je, ovládat prostředky tak pečlivě zvolenými, že si zřejmě nikdy neuvědomí ztrátu své osobnosti.“

– Carl R. Rogers, bývalý prezident Americké psychologické asociace.

Posuďte změnu v popisu obsahu kurzu pastorálního poradenství jednoho prominentního amerického teologického semináře: „...tělesná onemocnění, symptomy nervové a duševní nouze, vyvážené a nevyvážené osobnosti, závěry moderní psychiatrie a jejich ohodnocení v pojmech evangelického křesťanství...“ Jeho osnovy pro rok 2004 „vykládají psychologii a teologii v klinické praxi“ a zabývají se psychologickými koncepty, jako je „trvalá duševní nemoc, neuropsychologické poruchy, deprese (a) rodinná dysfunkce“.

Rychlost a efektivnost, s jakou došlo k rozkladu duchovního poradenství, jasně ilustrovala v roce 1967 psychiatrická konference ve Velké Británii. Za

mrazivého připomenutí plánu Brocka Chisholma prohlásil reverend Canon Sydney Evans: „Co znamená osobní zodpovědnost ve světle závěrů psychoanalýzy? Mají slova *správný* a *špatný* nějakou další použitelnost ve světle našich nových znalostí o vzorcích nutkavého chování?... Věřím, že jednou z tragédií křesťanství je, že se celé nechalo zmást morálkou...“³²

Klinický psycholog Paul Pruyser podal zprávu o ničivém účinku „psychologických disciplín na vzdělávání duchovních“. „Slovo duše ztratilo svůj význam a dokonce i svou věrohodnost... [Duchovní] zjistí, že, ať chce nebo ne, je také pra-

covníkem v přední linii v oblasti duševního léčení nebo že jej za takového budou specialisté na duševní zdraví považovat.³³

Dr. Thomas Szasz, emeritní profesor psychiatrie ve své knize *Mýtus psychoterapie* (*The Myth of Psychotherapy*) řekl, že základním cílem sepsání této knihy bylo „...ukázat, jak bylo s úpadkem náboženství a nárůstem vědy v osmnáctém století léčení (hříšných) duší, což byla nedílná součást křesťanských náboženství, přetvořeno na léčení (nemocných) myslí a stalo se nedílnou součástí lékařské vědy“.³⁴

Tradici, odkaz a praxi duchovně založeného duchovního poradenství postupně nahrazovalo humanistické psychologické poradenství a tyto v dnešní době již prakticky neexistují.

Způsobování morální zvrácenosti

V roce 1950 poprvé vyšel časopis *Duchovní psychologie*. V jeho redakční radě se nacházel významný humanistický psycholog a bývalý prezident Americké psychologické asociace Carl R. Rogers.

Rogers kdysi prohlásil: „Jsme schopni použít naše rostoucí znalosti k zotročování lidí způsoby, o kterých se nikomu dosud ani nesnilo, deperso-

nalizovat je, ovládat prostředky tak pečlivě zvolenými, že si zřejmě nikdy neuvědomí ztrátu své osobnosti.“³⁵

V roce 1964 prováděl Rogers jeden ze svých experimentů na depersonalizaci financovaný z tříletého grantu od amerického Národního institutu duševního zdraví (National Institute of Mental Health – NIMH) na zhruba dvou desítkách náboženských řádů, mimo jiné u Milosrdných sester, Sester prozřetelnosti, Jezuitů, Františkánů a dalších katolických řádů. K Rogersovi se připojil katolický psycholog William Coulson, který později připustil, že psychologické techniky používané na církve byly zaměřeny na „vyprovokování epidemie sexuálních prohřešků u duchovních a terapeutů“, aby se zřekli své praxe.³⁶

Tato studie skončila již po dvou letech, kdy byl zruinován jeden z cílů Rogersových experimentů, Sestry neposkvrněného srdce panny Marie. V roce 1993 Coulson veřejně odvolal a prohlásil v *Catholic Press*: „V 60. letech jsme zkorumpovali celou řadu náboženských řádů na západním pobřeží, když jsme nechali jejich sestry a mnichy hovořit o svém souzení... Na začátku

Ničení víry

Katolický psycholog William Coulson prohlásil v *Catholic Press*, že „studie prováděné na náboženských řádech v 60. letech tyto řády zničily. Jedna studie skončila již po dvou letech. V té době byl subjekt experimentu, řád Sestry neposkvrněného srdce panny Marie zruinován: Na začátku tam bylo asi 560 sester. Do roka od našich prvních intervencí 300 z nich žádalo Řím, aby je zbavil přísahy. Nechtěly být pod ničí autoritou kromě autority jejich svrchovaného vnitřního já,“ přiznal Coulson.

William Coulson

tam bylo asi 560 sester. Do roka od našich prvních intervencí 300 z nich žádalo Řím, aby je zbavil přísahy. Nechtěly být pod ničí autoritou kromě autority jejich svrchovaného vnitřního já.“

Coulson také dále uvedl: „Skutečným výsledkem sexuální výchovy ve stylu Rogersových setkání [terapie Carla Rogerse] je větší sexuální zkušenost. Humanistická psychoterapie, ten druh, který doslova zachvátil americkou církev..., ovládá řadu forem vyšínutého vzdělávání jako například sexuální výchovu...“³⁷ Řekl, že jak on tak Rogers, oba věděli, že to, co vytvořili, bylo „skutečné zlo“.

V roce 1992 byl v teologickém institutu v německém Freiburgu uspořádán pro mladé kněžské kandidáty skupinový dynamický seminář (trénink senzitivity) s názvem „Orientace pro život v celibátu“. Dotazník obsahoval řadu doplňujících otázek týkajících se sexuální aktivity:

■ Za předpoklad pro skutečné sexuální potěšení pokládám, když...

■ Nejvíce vzrušující sexuální zážitek, při němž jsem se cítil obzvlášť fyzicky nebo emocionálně šťastný, byl...

■ V tuto chvíli jsem schopen uspokojit svou potřebu něhy a erotiky v následujícím rozsahu...

■ Své možnosti pro erotické vyjádření odhaduji takto...

■ První erotický zážitek, na který si vzpomínám, byl...

■ Tři nejdůležitější přání, která mám pro budoucnost v sexuálně erotické oblasti, jsou...³⁸

Účastníci byli vyzváni, aby „pohybovali pánví dopředu a dozadu“ a poté v párech aby ve výšce pánve proti sobě umístili polštář a vyvinuli vzájemný tlak na genitálie. *Švýcarský katolický týdeník* v roce 1994 udal, že spíše než o orientaci na život

Psychologické techniky používané na církve byly zaměřeny na „vyprovokování epidemie sexuálních prohřešků u duchovních a terapeutů...“

– William Coulson, psycholog, 1993

v celibátu šlo o „svádění budoucích kněží“ zaměřené spíše na „vyvolávání touhy po sexu“.³⁹

Dnešní teologické semináře nabízejí kurzy „lidské sexuality“ pro ohodnocení a léčbu „sexuálních poruch“ a „psychosexuálních poruch“.

Vezmeme-li v úvahu, že podle Williama Coulsona je výsledkem sexuální výchovy „větší sexuální zkušenost“, pak není pochyb o záměru psychologů nebo o tom, kam tyto kurzy míří.

Použití sexuální perverze jako zbraně

John G. Howles v knize *Světová historie psychiatrie (World History of Psychiatry)* poznamenává: „Dokud byly psychiatrické problémy problémy „duše“, duchovní a filozofové „se jimi mohli profesionálně zabývat.“⁴⁰ Předefinování lidských problémů a kriminálního jednání pomocí „lékařských“ nebo „biologických“ termínů bylo polovinou úskoku při vsazování duchovního léčení pevně do domény psychiatrie. Druhou polovinou lži bylo jeho použití pro nalákání církvi, aby své duchovní se sexuálními problémy předali do rukou „profesionální pomoci“.

V roce 1951 zaměstnalo psychiatrické zařízení Institut života (Institute of Living) v americkém Connecticutu jako svého vedoucího psychiatra Francise J. Bracelanda, pozdějšího prezidenta Americké psychiatrické asociace. Podle článku z časopisu *The New Yorker* z roku 2003 Braceland vyzýval katolické biskupy, aby odhodili svou „tradiční antipatii vůči učení psychiatrie a aby vyhledali lékařskou pomoc pro duchovní v problémech“. Protože měl Braceland mezi biskupy velký kredit, do Institutu života začali chodit pacienti.⁴¹

V roce 1986 byl z obtěžování dětí obviněn kněz se známou pedofilní minulostí, který prošel

psychiatrickou léčbou. Poslali jej do Institutu života pro psychiatrickou pomoc. V jeho propouštěcí zprávě uvedl dr. Robert Swords: „Nešlo o klasický případ pedofilie, zde bylo zneužívání sporadické a nakonec přestalo a mělo hravou, dětskou podobu. Nešlo o sexuální stimulaci nebo erotiku, nebylo sadistické ani bez výčitek.“ Psychiatři doporučili, že se kněz může vrátit na svou faru, i když uvedli, že konečné rozhodnutí je na církvi.

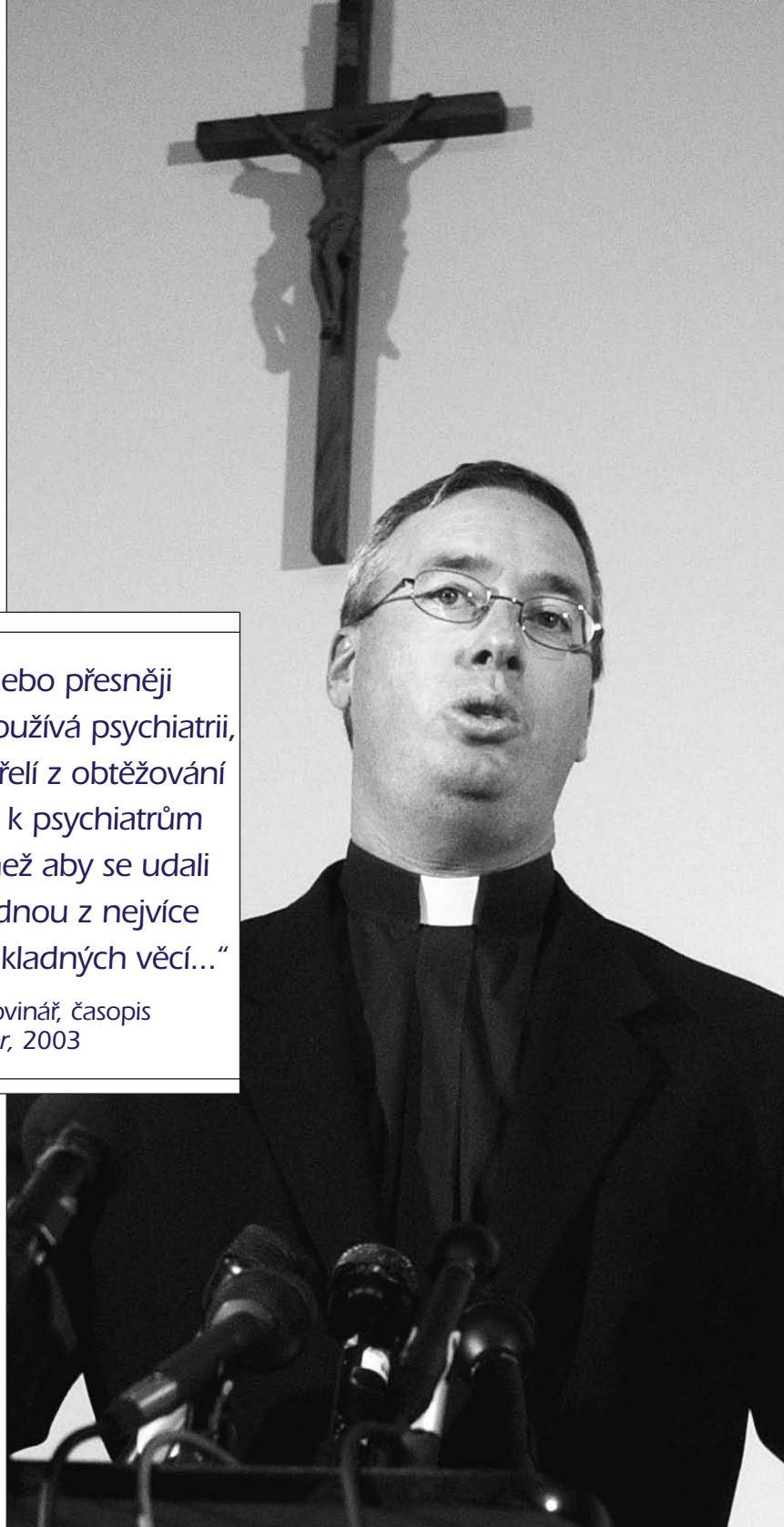
„Pacient nás ujistil, že ony impulzivní pedofilní epizody jsou nyní pod kontrolou a že od doby, kdy se před deseti lety začal zabývat psychoterapií a navštěvovat psychiatra, si zařídil život konstruktivnějším způsobem,“ napsal dr. Swords.

V roce 1991 se objevily další stížnosti na pohlavní zneužívání dětí stejným knězem. Na základě psychiatrické rady, že tento kněz je „nemocný“, nikoli zločinec, byl doporučen do jiné psychiatrické léčebny. Zde pacienty svlékali a připojovali na pletyzmoграф – zařízení připojené na genitálie, které měří vzrušení – a filmovali. Kněz nakonec přiznal, že je pedofilem od 60. let. V září 2002 bostonská arcidiecéze zaplatila mimosoudní vyrovnání za 86 žalob na dotyčného kněze ve výši 10 milionů dolarů – vysoká cena za uposlechnutí rady psychiatra.

Jak napsal novinář Barry Werth: „To, že církev, nebo přesněji biskupská politika používá psychiatrii, kdy se kněží podezřelí z obtěžování dětí raději posílají k psychiatrům a psychologům, než aby se ozámili na policii, se stalo jednou z nejvíce znepokojivých a nákladných věcí...“⁴²

„To, že církev, nebo přesněji biskupská politika používá psychiatrii, kdy se kněží podezřelí z obtěžování dětí raději posílají k psychiatrům a psychologům, než aby se udali policii, se stalo jednou z nejvíce znepokojivých a nákladných věcí...“

– Barry Werth, novinář, časopis
New Yorker, 2003

Reverend Christopher Coyne v září 2003 oznámil, že Bostonská arcidiecéze zaplatí 85 milionů dolarů za více než 500 lidí sexuálně zneužitých římskokatolickými knězi. To, že se církev spoléhá na rady psychiatrů, ji přišlo draho jak z hlediska peněz, tak škody způsobené na lidských životech.

DŮLEŽITÁ FAKTA

1 Psychiatři a psychologové mají nejhorší statistiku sexuálního zneužívání v porovnání s ostatními lékaři a trpí nejvyšší mírou výskytu zneužívání drog a léků, rozvodovosti a sebevražd.

2 Americká studie z roku 2001 ukázala, že každý dvacátý klient zneužitý terapeutem byl nezletilý.

3 10 % světových psychiatrů a psychologů připouští sexuální zneužívání svých pacientů.

4 Symptomy používané k diagnostikování někoho za duševně nemocného (zoufalství, beznaděj, smutek, pocit viny) nejsou důkazem nemoci.

5 Psychologie a psychiatrie nejsou vědeckými disciplínami, neboť nejsou schopny poskytnout objektivní důkazy o existenci čehokoli, co diagnostikují nebo léčí.

Vytvoření pseudo „poruch“, tak jak je uvádí psychiatrický Diagnostický a statistický manuál duševních poruch (DSM) a kapitola duševních poruch Mezinárodní klasifikace nemocí (MKN), umožňuje psychiatrii za obrovských zisků označovat a dopovaz miliony lidí léky.

KAPITOLA ČTYŘI

Zlo v plášťíku „vědy“

Kdyby se církve podívaly podrobněji, viděly by kromě jiného, že psychiatři a psychologové trpí v porovnání s ostatními zdravotnickými profesemi nejvyšší mírou výskytu sexuálního zneužívání a že jejich „terapie“ nebo „léčby“ jsou přinejlepším bezcenné a přinejhorším smrtící.

V oblasti obtěžování a zneužívání dětí nemají psychiatři a psychologové soupeře. Americká studie z roku 2001 zaměřená na sex terapeuta s klientem včetně dětí oznámila, že každý dvacátý klient pohlavně zneužitý svým terapeutem byl nezletilý. Ženským obětím byly 3 roky až 17 let a mužským 7 až 16 let.⁴³ Průměrný věk byl 7 let u dívek a 12 let u chlapců.⁴⁴

V článku z 26. dubna 1999 ve washingtonském časopise *Insight* bagatelizoval Richard Gardner, klinický profesor dětské psychiatrie, tento zločin slovy: „Přehnaně moralistické a trestající reakce vůči pedofilům... zacházejí daleko za hranici toho, co já považuji za závažnost daného trestného činu.“ Navrhoval, že pedofilie slouží účelům plození!

Přinejmenším 10 % z 650 000 světových psychiatrů a psychologů připouští sexuální zneužívání svých pacientů. Podle jedné studie může jejich počet dosahovat až 25 % – více než 162 000.

Kanadská studie prováděná mezi psychiatry v roce 1997 ukázala, že až 10 % z nich připouští sexuální zneužívání pacientů; 80 % tak činilo opakovaně. Řada z nich

podstoupila osobní poradenství nebo psychoterapii v neúspěšné snaze se rehabilitovat.⁴⁵

Psychiatrii a psychologové v porovnání s ostatními lékaři trpí nejvyšší úrovní výskytu zneužívání drog a léků, rozvodovosti a sebevražd. Ve Spojených státech je za dobu své kariéry žalováno 40 % psychiatrů pro zanedbání péče.⁴⁶

Přinejmenším 10 % z 650 000 světových psychiatrů a psychologů připouští zneužívání svých pacientů. Psychiatři a psychologové v porovnání s ostatními lékaři také trpí nejvyšší mírou výskytu zneužívání drog a léků, rozvodovosti a sebevražd. Stěží jde o „odborníky“, jimž by se církve měly podřizovat.

Stěží jde o „odborníky“, jimž by se církve měly podřizovat.

Diagnostický podvod

Z čeho se sestává skutečná věda? Ed Bulkley v knize *Proč křesťané nemohou důvěřovat psychologii* zdůrazňuje, že musí jít o systematicky uspořádané vědomosti o materiálním světě, které byly shromážděny

procesem, skládajícím se ze čtyř kroků: 1) pozorování jevu, 2) shromáždění informací, 3) vytvoření hypotézy nebo teorie pomocí induktivního úsudku a 4) testování hypotézy pomocí opakovaného pozorování a kontrolních experimentů. Měla by být funkční a bez výjimky správná.

Projde psychiatrie a psychologie touto zkouškou? Odpověď zní: kategoricky ne.

Slovník definuje *fikci* jako „cokoli vytvořeného nebo vymyšleného“. Každý, kdo si podrobně prohlédne psychiatrický *Diagnostický a statistický manuál duševních poruch* (*Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders – DSM-IV*) a kapitolu duševních poruch *Mezinárodní klasifikace nemocí (MKN-10)* bude považovat za obtížné je zařadit do nějaké jiné kategorie.

NEMORÁLNÍ PORADCI

Promíjení kriminality

Vysoký počet „profesionálů“ z oblasti duševního zdraví odsouzených za zločiny vyvrací, že by byli jakkoli odborníky na porozumění lidské psyché. Podrobné zkoumání více než 800 rozsudků nad psychiatry, psychology a psychoterapeuty v letech 1998 až 2004 odhaluje, že 43 % odsouzení bylo za podvod, krádež a zpronevěru, 32 % za sexuální zločiny a 6 % za vraždu. Mezi tyto případy patřily:

BJARNE SKOVSAGER ►

Skovsager, dánský psycholog, odsouzený v roce 2002 k 6 letům vězení za početná a závažná sexuální zneužití – včetně análního pohlavního styku a nemravného odhalování tří chlapců ve věku 7 až 11 let.

◄ ANTONIO DEGUZMAN

DeGuzman, massachusettský dorostový psychiatr, odsouzený ke 3-4 letům vězení s následnou 15letou zkušební lhůtou za osahávání tří mladistvých pacientů.

CHRISTOPHER ALLISON ►

Allison, psychiatr z Velké Británie, uvězněný v roce 2002 na 10 let za znásilnění a sexuální zneužívání šesti pacientek.

◄ DONALD PERSSON

Persson, psycholog z Utahu, popsal sám sebe jako „morálního“ člověka, když byl v roce 1993 odsouzen k 10 letům vězení za znásilnění 12leté dívky. Důkazy ukazovaly na to, že mohl od roku 1975 zneužít až 16 mladých dívek – některé mladší pěti let.

K přijetí psychiatrického biologického modelu člověk musí „věřit v materialistický, nikoli duchovní svět... Lékařský model tvrdí, že neexistuje žádná duševní aktivita způsobená duchovním rozměrem. Veškerá aktivita, dokonce i náboženské přesvědčení člověka nebo víra v Boha, není ničím víc než výsledkem práce mozku.“

– Ty C. Colbert, klinický psycholog, 2001

Dr. Thomas Szasz říká: „Pokud má mít nemoc z vědeckého hlediska význam, musí být možné k ní přistoupit, měřit ji nebo testovat nějakým vědeckým způsobem, jako například pomocí krevního testu nebo elektroencefalografu. Pokud ji takto měřit nelze – jako je tomu u... „duševní nemoci“ – pak je fráze „nemoc“ přinejlepším metaforou..., a proto je „lечение“ těchto „nemocí“... nevědecký podnik.“⁴⁷

Kanadská psycholožka Tana Dineenová říká: „Na rozdíl od diagnóz v medicíně, které poskytují pravděpodobnou příčinu, odpovídající léčbu a pravděpodobnou prognózu, jsou poruchy uvedené v DSM-IV [a MKN-10] termíny získané souhlasem skupiny lidí – hlasováním členů výboru APA. Jinými slovy, to není žádná objektivní věda.“⁴⁸

Křesťanská spisovatelka, dříve psycholožka Lisa Bazlerová v roce 2002 uvedla: „...Psychologii nemůžeme považovat... za vědeckou disciplínu... Terapeut a psychiatr nemůže objektivně měřit a analyzovat příčiny a způsoby vyléčení úzkosti se statisticky prokazatelnou opakovatelností, jako může lékař a pacient měřit a analyzovat příčiny a uzdravení zlomeného kotníku.“⁴⁹

Klinický psycholog Ty C. Colbert prohlašuje, že k přijetí psychiatrického biologického modelu člověk musí „věřit v materialistický, nikoli duchovní svět... Lékařský model tvrdí, že neexistuje žádná duševní aktivita způsobená duchovním rozměrem. Veškerá aktivita, dokonce i náboženské přesvědčení člověka nebo víra v Boha, není ničím víc než výsledkem práce mozku.“⁵⁰

„...Psychologii nemůžeme považovat... za vědeckou disciplínu... Terapeut a psychiatr nemůže objektivně měřit a analyzovat příčiny a způsoby vyléčení úzkosti se statisticky prokazatelnou opakovatelností jako může lékař a pacient měřit a analyzovat příčiny a uzdravení zlomeného kotníku.“

– Lisa Bazlerová, křesťanská spisovatelka, dříve psycholožka, 2002

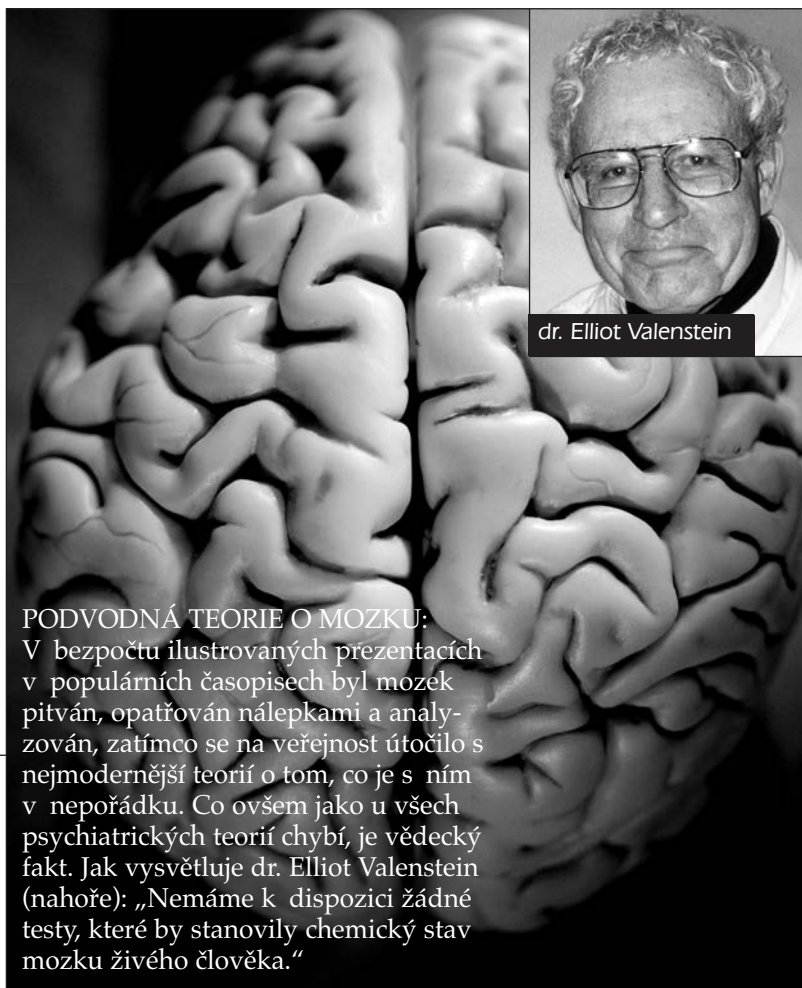
Jediným důkazem, jak říká, který z „duševní“ choroby dělá nemoc, „jsou symptomy používané profesionály k označení někoho za duševně nemocného. Ale tyto symptomy používané k diagnostikování někoho za duševně nemocného (zoufalství, beznaděj, smutek, hněv, stud, pocit viny) nejsou biologickými markery. Neexistuje důkaz, že podobné projevy jsou ve své podstatě tělesné. Všechny ukazují na trpící duši.“⁵¹

Dnes stěží najdeme nějaký životní problém, který nedostal diagnózu: dítě, které je neposedné nebo příliš zaujaté hrou, je „hyperaktivní“; když dítě odmítá užívat psychotropní léky, jde o „nesouhlas s léčbou“; člověk, který přestává pít kávu, má „kofeinovou abstinenci“. Když má dítě špatné výsledky v matematice, je to „matematická porucha“. Když má problém dát dohromady výmluvný psaný text nebo má špatně uspořádané odstavce, nejde podle psychiatrických standardů o problém, který by měl dát do pořádku učitel, ale o „poruchu písemného projevu“.

Studie z roku 1989 s názvem „Náboženství a pocit viny u pacientů s OCD“ [obsedantně kompulzivní (nutkavou) poruchou – Obsessive Compulsive Disorder] obsahovala hypotézu, že lidé mají sklon se z náboženství díky jeho přísné morálce zbláznit. Autoři docházejí k závěru: „...Obsedantně kompulziv-

ní patologie se významně a pozitivně vztahovala ke stupni religiozity...“⁵²

Je naprostou ironií a arogancí, že poslední psychiatrický *DSM-IV* zahrnuje náboženství jako novou kategorii duševní nemoci: „V.62.89“ (*DSM-IV*) popisuje „náboženské nebo duchovní problémy“. Psychiatři nejenže Ježíše Pána nestoudně znesvětili, nyní přidělávají označení duševní porucha náboženství obecně.

dr. Elliot Valenstein

PODVOVNÁ TEORIE O MOZKU:

V bezpočtu ilustrovaných prezentací v populárních časopisech byl mozek pitván, opatřován nálepkami a analyzován, zatímco se na veřejnost útočilo s nejmodernější teorií o tom, co je s ním v nepořádku. Co ovšem jako u všech psychiatrických teorií chybí, je vědecký fakt. Jak vysvětluje dr. Elliot Valenstein (nahore): „Nemáme k dispozici žádné testy, které by stanovily chemický stav mozku živého člověka.“

ŠKODLIVÁ LÉČBA

Ohrožování dětí léky

Vezměme také v úvahu, že z historického hlediska bylo náboženství první kolébkou a zdrojem duchovní inspirace pro rozvoj a udržení vyšších úrovní morálky. S neúspěšným útokem psychiatrie však dlouhou dobu respektované morální poučky velkých náboženství začaly být pro dnešní „moderní“ svět stále více zastaralé. Podle psychiatrie a psychologie neexistuje žádné dobré či špatné.

Od roku 1967 dochází k uzurpování morálních hodnot v rámci výchovného a vzdělávacího systému se zaváděním programu „ujasnění hodnot“. Jako součást technik tzv. výchovy založené na výsledcích (Outcome-Based Education – OBE) vzešlo „ujasnění hodnot“ z Německa a do amerických škol bylo zaváděno pod různými názvy, např. trénink senzitivity, trénink sebeúcty, zvládání hněvu a řešení konfliktů, jmenujeme-li alespoň několik. Nic z toho není o nic víc než mentální technika uzpůsobená k modifikaci chování – nebo otevřeněji řečeno ke změně toho, čemu člověk věří.⁵³

Podle Williama Kilpatricka, autora knihy *Proč Honzík nemůže rozeznat správné od špatného* (Why Johnny Can't Tell Right From Wrong) se důraz klade na „pocity, osobní růst a zcela bezúspěšný přístup“. Avšak „...žádný čas se nevěnuje morálnímu vedení nebo formování charakteru... Nedávají se žádné modely dobrého chování, neuvádí se žádný důvod, proč by chlapec či dívka měli na prvním místě chtít být dobří... Odcházejí s dojmem, že dokonce i základní hodnoty jsou předmětem sporu.“ Varuje: „...Začíná být jasné, proč jsou jejich [studijní] výsledky nízké a proč je morálka na strémém úpadku.“⁵⁴

Beverly Eakmanová, pedagožka a autorka knihy *Klonování americké mysli: Vymazávání morálky pomocí vzdělávání* (Cloning of the American Mind: Eradicating Morals Through Education) popisuje vliv psychiatrie a psychologie na školy: „Jejich jasným a stanoveným plánem je hodit přes palubu systematické, akademické a na znalostech založené školní osnovy ve prospěch psychologizované stravy, která staví systém emocí a mínění nad každou... racionální nebo komunikativní funkci... Informace, které se mladí naučili, byly ve skutečnosti škodlivé.“⁵⁵

Spolkové ministerstvo zdravotnictví v německém Mainzu vydalo brožuru s názvem „Mluvme spolu o sexu“, v níž se mladý člověk ptá: „Jak dlouho by spolu dva lidé měli být, než začnou s intimnostmi?“ Odpověď zní: „Neexistuje na to žádné pravidlo, nic, co bys musel. Dělej, co chceš a kdy chceš. Tvoje emoce (pocity) jsou to, co je důležité.“

Další příklad škodlivého podsouvání literatury dětem uvádí zpráva z roku 1993 s názvem „Perversion statt Aufklärung“ (Perverznosti místo vysvětlení), která odhaluje, jak se utrácely miliony marek z peněz daňových poplatníků v jistém centru, které poskytovalo učitelům pornografické a sexuálně dráždivé materiály pro hodiny sexuální výchovy. Učební materiál pro studenty starší 12 let vyžadoval, aby si vytáhli

„Jejich jasným a stanoveným plánem je hodit přes palubu systematické, akademické a na znalostech založené školní osnovy ve prospěch psychologizované stravy, která staví systém emocí a mínění nad každou... racionální nebo komunikativní funkci...

Informace, které se mladí naučili, byly ve skutečnosti škodlivé.“

– Beverly Eakmanová, pedagožka a autorka knihy *Klonování americké mysli: Vymazávání morálky pomocí vzdělávání*, 1998

kartu, která určila téma pro otevřenou skupinovou debatu. Mezi tato témata patřilo: „Viděli jste už někdy pornografický film?“ (Na výběr je několik odpovědí od „považuji to za stupidní“ až po „vzrušilo mě to“.) A „Jak je pro vás v životě důležitá sexualita?“⁵⁶

Podobně útočné dotazníky, testy a „screening na duševní zdraví“ se provádějí ve školách po celých Spojených státech i v dalších zemích.

Dopování dětí psychiatrickými léky

Tam, kde dříve poslat dítě do školy znamenalo pro rodiče garanci systematického, výchovného a efektivního vzdělávání, jsou dnešní rodiče znepokojeni nejenom úpadkem morálních standardů, ale i prudkým nárůstem užívání a zneužívání drog a léků.

Jedno stimulant předepisovaný na ADHD je silnější než kokain. Americký úřad pro boj s narkotikami (Drug Enforcement Administration – DEA) udává, že jeho užívání může vést k závislosti a „psychickým epizodám, násilnickému chování a bizarním projevům chování“. Při vysazení tohoto a podobných léků na bázi amfetaminu je hlavní komplikací sebevražda.

Dalším milionům dětí se předepisují antidepresiva typu selektivní inhibitor zpětného vychytávání serotoninu (Selective Serotonin Reuptake Inhibitor – SSRI). V roce 2003

varoval britský úřad pro kontrolu léčiv lékaře, aby nepředepisovali tato antidepresiva pacientům mladším 18 let kvůli riziku sebevraždy. V roce 2004 vydal americký úřad pro kontrolu potravin a léků (Food and Drug Administration – FDA) podobné varování jako australské, kanadské a evropské úřady.

Psychiatři prosazují tyto nebezpečné léky ve školách i přesto, že vědí, že řada dětských problémů, které se jeví jako symptomy „ADHD“, jsou ve skutečnosti alergickými reakcemi. Vysoký obsah olova z okolního prostředí může děti vystavit riziku selhání ve škole a delikventního (špatného) nebo vzpurného chování, vysoký obsah rtuti v těle může způsobit rozrušení, pesticidy mohou způsobit nervozitu, špatné soustředění, přecitlivělost, potíže s pamětí a deprese. Mnohem častěji děti jednoduše potřebují doučování a naučit se jak efektivně studovat.

U lidí, kteří trpí duševními obtížemi, je řešením zajistit, že tento stav nezpůsobuje žádný skrytý tělesný stav. Charles B. Inlander napsal v publikaci *Medicína před soudem* (*Medicine on Trial*), že „lidé trpící skutečnými či domnělými psychiatrickými či behaviorálními poruchami byli v neuvěřitelně vysoké míře špatně diagnostikováni a poškozeni... Řada z nich netrpí žádnými psychiatrickými problémy, ale vykazuje tělesné příznaky, které mohou napodobovat duševní stavy, a tak dochází k chybným diagnózám, jsou jim předepisovány léky, jsou umisťováni do léčeben a jsou dovedeni do stavu, ze kterého se už možná nikdy nevrátí...“⁵⁷

Podle Příručky hodnotící lékařské obory vypracované kalifornským Úřadem péče o duševní zdraví (1991), „mají odborníci na duševní nemoci, pracující v rámci systému péče o duševní zdraví, profesní a zákonnou povinnost u pacientů rozpoznat přítomnost tělesného onemocnění... Tělesná onemocnění mohou zapříčinit duševní poruchu [nebo] mohou duševní poruchu zhoršit...“⁵⁸

Zařízení pro duševní zdraví musí být zákonem přinucena, aby měla k dispozici úplnou sadu diagnostického vybavení a zaměstnat nepsychiatrické lékaře. To by samo o sobě mohlo prostřednictvím nalezení nediagnostikovaného tělesného stavu předejít více než 40 % počtu přijetí pacientů na psychiatrii.

Společnost kdysi chápala, že „zpověď je dobrá pro duši“. Dnes, kdy psychiatrická propaganda vymazala duši a zdiskreditovala „dobré“ a „špatné“, se společností říká, že „zpověď sníží vaši sebeúctu, což, mimochodem, není nic víc než událost biochemické povahy, která se lépe kontroluje pomocí léků“.

Není se pak proč divit, že při zdiskreditovaném pojistném ventilu zpovědi a svátosti náboženství dnes řada dětí a dospělých vede duchovně omezené životy a je zatížena vinou bez možnosti úlevy, nejistotou a nemá naději do budoucna.

Násilím krmené falešné představy psychiatrů, že lidé nejsou více než zvířata, zvýšily u mladistvých radikálně počet sebevražd, trestných činů, případů zneužívání drog a počet nežádoucích otěhotnění.

DŮLEŽITÁ FAKTA

1 Psychiatrie a psychologie neustále prosazovaly, že lidé by měli být zachráněni z okovů náboženské výchovy a morálních omezení.

2 Křesťanství a většina světových náboženství zde byla po tisíce let a úspěšně působily i bez použití psychologie, která do 19. století vůbec neexistovala.

3 Studie ukazují pozitivní morální a emocionální výsledky u lidí s náboženskou vírou a že ke zneužívání drog dochází ve vyšší míře u těch, kteří nemají o náboženství žádný zájem.

4 Když církve a věřící převzmou zpět kontrolu nad svým náboženstvím z rukou psychiatrie a psychologie, dosáhnou návratu morálně a duchovně silné společnosti.

KAPITOLA PĚT

Navrácení duše lidstvu

Brock Chisholm, spoluzakladatel Světové federace pro duševní zdraví, kdysi řekl psychiatrům: „Je značně pravděpodobné, že bez rozsáhlé pomoci psychologů a psychiatrů lidstvo dlouho nepřežije změny, k nimž dochází.“ Hrozil, že rasa nebude zachráněna, dokud se neosvobodí od svého „zmateného a narušeného emocionálního a duševního fungování“, a naléhal na psychology a psychiatry, aby se stali vůdci při „plánovaném vývoji nového druhu člověka...“.⁵⁹

Psychiatrie a psychologie také neustále vytrbovaly výzvu, že lidé by se měli zachránit z okovů náboženské výchovy a morálních omezení. V důsledku toho došlo k závažnému snížení šancí na přežití. Spíše než lepší svět vytvořily válku a konflikt, miliony lidí jsou dnes zotročeny nervy poškozujícími léky a barbarskými léčebnými postupy, další miliony jsou negramotné a, co je nejdůležitější, došlo k podrobení a spoutání náboženství.

Lisa Bazlerová, dříve psycholožka, autorka knihy *Psychologie odhalena* z roku 2002 uvádí: „Nezapomeňte na to, že psychologie do 19. století vůbec neexistovala. Jak se asi křesťanům žilo osmnáct set let bez psychologie? Žilo se jim prostě dobře. Víme o tom, jak žít co nejlépe křesťanský život, více než Pavel, Jan nebo Petr? Očividně ne, ale křesťanští terapeuti si myslí, že vědí... Křesťanští te-

rapeuti káží falešné evangelium, které odporuje Písmu svatému, a souhlasí s názory lidí, kteří nenávidí náboženství a vyloučili Boha ze všech svých teorií o lidském chování.“⁶⁰

Průzkum Kolumbijské univerzity z listopadu 2001 zjistil, že u dospělých, kteří nikdy nenavštěvovali náboženské služby, byla pětkrát vyšší pravděpodobnost, že budou užívat pouliční drogy, a sedmkrát vyšší pravděpodobnost, že budou nevázaně pít, než u lidí, kteří je navštěvují každý týden. U mladistvých, kteří náboženství považovali za nedůležité, byla téměř trojnásobná pravděpodobnost, že budou nevázaně pít, a téměř čtyřnásobná pravděpodobnost kouření marihuany a sedminásobná pravděpodobnost užívání jiných pouličních drog. Další studie také ukazují prospěšné účinky náboženství na duševní a tělesné zdraví

„Nezapomeňte na to, že psychologie do 19. století vůbec neexistovala. Jak se asi křesťanům žilo osmnáct set let bez psychologie? Žilo se jim prostě dobře.“

– Lisa Bazlerová, *Psychologie odhalena: Odhalení vítězství života (Psychology Debunked: Revealing The Overcoming Life)*, 2002

a na délku života.

Je potřebné, aby si všichni, kterým záleží na zachování náboženské svobody, zjistili fakta a tuto zradu skončili. Něco s těmito morálně a intelektuálně chatrnými profesemi – psychiatrií a psychologií – lze udělat a musí se udělat. Je čas zbavit společnost jejich škodlivého vlivu na církve a školy. Je čas, aby zodpovědní duchovní a věřící převzali zpět opratě z rukou psychiatrie a psychologie a zvrátili současné ničivé společenské trendy. Pouze tak můžeme vytvořit spravedlivou, slušnou a duchovně silnou společnost, na kterou budeme moci být všichni hrdí.

DOPORUČENÍ

Doporučení

1 Náboženství se významnou měrou nepatříčně spoléhá na „odbornost“ psychiatrie a psychologie ve věci diagnózy a zvládání emocionálně rozrušených lidí. Lidem v zoufalé situaci se především musí poskytnout odpovídající a účinná lékařská péče. Pozornost lékaře – nikoli psychiatra. Dobrá výživa; zdravé a bezpečné prostředí; činnost, která podporuje sebejistotu a účinné vzdělávání pro člověka s problémy udělá více než dopování prášky, šoky nebo další psychiatrická zvěrstva.

2 Ať už jste duchovní nebo věřící, trvejte pouze na podloženém a morálním přístupu k řešení životních problémů. Skutečné náboženské poradenství může poskytnout funkční *duchovní* hodnoty, s jejichž pomocí může člověk posuzovat své vlastní chování a podniknout účinné kroky ke znovuzískání osobní zodpovědnosti u sebe a ostatních.

3 Církve by měly zbavit své školy ateistických psychologických a psychiatrických osnov, takže děti už nebudou ovlivňovány jejich humanistickým bezbožným přístupem k životu.

4 Církve by měly vyměnit psychiatrické a psychologické programy ve svých nemocnicích a dalších zařízeních za *lékařsky* uznávané programy a uzdravení za pomoci víry.

5 Církve všech vyznání by měly spolupracovat na poskytování humánních a funkčních sociálních služeb společnosti jako je například rehabilitace drogově závislých, pomoc starým lidem, vzdělávací programy a náboženské programy. Měly by odmítnout psychiatrické a psychologické ateistické lži, které vytvářejí konflikty mezi náboženstvími.

6 Pokud je věřící napaden, nuceně léčen nebo poškozen psychiatrem, psychologem či jiným pracovníkem z oblasti duševního léčení, podpořte jej při podání trestního oznámení ve věci jakéhokoli trestného činu nebo zneužití a oznámení této věci také nejbližší pobočce CCHR, která mu může pomoci.

UZNÁNÍ CCHR

OBČANSKÁ KOMISE ZA LIDSKÁ PRÁVA

Občanská komise za lidská práva vyšetřuje a odhaluje psychiatrická porušování lidských práv. Bok po boku spolupracuje s podobně smýšlejícími skupinami a jednotlivci, kteří sdílí společný cíl: očistění oblasti duševního zdraví. A bude v tom pokračovat, dokud nebudou zastaveny všechny zneužívající a donucovací praktiky psychiatrie a všem lidem nebudou navrácena jejich lidská práva a důstojnost.

ThDr. Bob Simonds

**předseda Národní asociace evangelíků,
Jižní Kalifornie**

„Jsme CCHR hluboce vděční nejen za vedení boje za zastavení zločinného psychiatrického zneužívání školáků, ale také za to, že slouží jako katalyzátor všech náboženských, rodičovských a lékařských organizací a skupin při boji proti tomuto zneužívání. Bez působivého výzkumu a kreditu CCHR by tyto skupiny nemohly zdaleka být tak efektivní.“

Ctihodný Raymond N. Haynes

představitel státu Kalifornie

„CCHR je proslulá svou dlouhodobou prací zaměřenou na ochranu před nepatřičným nálepkováním a drogováním dětí... Přispění, která Mezinárodní občanská komise za

lidská práva učinila na místní, národní a mezinárodní úrovni ve prospěch záležitostí z oblasti duševního zdraví, jsou neocenitelná a odrážejí organizaci oddanou nejvyšším ideálům o službách v oblasti duševního zdraví.“

Beverly Eakmanová

**spoluzakladatelka Asociace národního
vzdělávání Spojených států a autorka
bestselleru *Klonování americké mysli*
(*Cloning of the American Mind*)**

„Podle mých zkušeností CCHR... neochvějně trvá na ústavním právu člověka na svobodu svědomí. Neúnavně pracuje na ochraně práva všech rodičů řídit výchovu a vzdělávání svých dětí. Vzdávám CCHR poctu za její neuvěřitelnou výdrž.“

Další informace u:

CCHR International (Mezinárodní občanská komise za lidská práva)
6616 Sunset Blvd.

Los Angeles, California 90028, USA

Telefon: (323) 467-4242 • (800) 869-2247 • Fax: (323) 467-3720

www.cchr.org • e-mail: humanrights@cchr.org

Nebo kontaktujte nejbližší pobočku CCHR.

Mezinárodní občanská komise za lidská práva

Občanská komise za lidská práva (CCHR) byla založena v roce 1969 Scientologickou církví za účelem vyšetřování a odhalování porušování lidských práv psychiatry a za účelem očistění oblasti duševního léčení. Dnes má více než 130 poboček v 31 zemích. Její výbor se skládá z poradců, kteří se nazývají zmocněnci, mezi něž patří lékaři, právníci, pedagogové, umělci, podnikatelé a obhájci občanských a lidských práv.

I když CCHR neposkytuje lékařské ani právní poradenství, úzce spolupracuje s lékaři a podporuje uplatňování medicíny. Klíčovou věcí, na kterou se zaměřuje, je psychiatrické podvodné používání subjektivních „diagnóz“ postrádajících náležité vědecké nebo lékařské opodstatnění. Psychiatrie na základě těchto lživých diagnóz obhájí a předepisuje život poškozující léčebné postupy, mezi nimi používání psychotropních léků, které zakrývají skryté potíže pacienta a brání mu v jeho uzdravení.

Její práce je v souladu s Všeobecnou deklarací

lidských práv OSN, zejména následujícími ustanoveními, která psychiatři denně porušují:

Článek 3: „Každý má právo na život, svobodu a osobní bezpečnost.“

Článek 5: „Nikdo nesmí být mučen nebo podrobován krutému, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu.“

Článek 7: „Všichni jsou si před zákonem rovni a mají právo na stejnou zákonnou ochranu bez jakéhokoli rozdílu.“

Skrze lživé diagnózy psychiatrů, stigmatizující označení, zákony umožňující snadné omezení či zbavení osobní svobody, brutální odosobňující „léčbu“ jsou poškozovány tisíce lidí a jsou jim odírána jejich nezcizitelná lidská práva.

CCHR se zasloužila o stovky reforem tím, že vypovídala při legislativních jednáních a prováděla veřejná slyšení o psychiatrickém zneužívání, jakož i spoluprací s médii, s orgány činnými v trestním řízení a veřejnými činiteli po celém světě.

Kanceláře CCHR

CCHR Česká republika

Občanská komise za lidská práva
Václavské náměstí 17
110 00 Praha 1, Česká republika
Tel./Fax: 420-224-009-156
E-mail: lidskaprava@cchr.cz

CCHR Australia

Citizens Commission on Human Rights Australia
P.O. Box 562
Broadway, New South Wales
2007 Australia
Phone: 612-9211-4787
Fax: 612-9211-5543
E-mail: cchr@iprimus.com.au

CCHR Austria

Citizens Commission on Human Rights Austria
(Bürgerkommission für Menschenrechte Österreich)
Postfach 130
A-1072 Wien, Austria
Phone: 43-1-877-02-23
E-mail: info@cchr.at

CCHR Belgium

Citizens Commission on Human Rights
Postbus 55
2800 Mechelen 2,
Belgium
Phone: 324-777-12494

CCHR Canada

Citizens Commission on Human Rights Toronto
27 Carlton St., Suite 304
Toronto, Ontario
M5B 1L2 Canada
Phone: 1-416-971-8555
E-mail: officemanager@on.aibn.com

CCHR Denmark

Citizens Commission on Human Rights Denmark
(Medborgernes Menneskerettighedskommission—MMK)
Faksingevej 9A
2700 Brønshøj, Denmark
Phone: 45 39 62 9039
E-mail: m.m.k.@inet.uni2.dk

CCHR Finland

Citizens Commission on Human Rights Finland
Post Box 145
00511 Helsinki, Finland

CCHR France

Citizens Commission on Human Rights France
(Commission des Citoyens pour les Droits de l'Homme—CCDH)
BP 76
75561 Paris Cedex 12, France
Phone: 33 1 40 01 0970
Fax: 33 1 40 01 0520
E-mail: ccdh@wanadoo.fr

CCHR Germany

Citizens Commission on Human Rights Germany—National Office
(Kommission für Verstöße der Psychiatrie gegen Menschenrechte e.V.—KVPM)
Amalienstraße 49a
80799 München, Germany
Phone: 49 89 273 0354
Fax: 49 89 28 98 6704
E-mail: kvpm@gmx.de

CCHR Greece

Citizens Commission on Human Rights
65, Panepistimiou Str.
105 64 Athens, Greece

CCHR Holland

Citizens Commission on Human Rights Holland
Postbus 36000
1020 MA, Amsterdam
Holland
Phone/Fax: 3120-4942510
E-mail: info@ncrm.nl

CCHR Hungary

Citizens Commission on Human Rights Hungary
Pf. 182
1461 Budapest, Hungary
Phone: 36 1 342 6355
Fax: 36 1 344 4724
E-mail: cchrhun@ahol.org

CCHR Israel

Citizens Commission on Human Rights Israel
P.O. Box 37020
61369 Tel Aviv, Israel
Phone: 972 3 5660699
Fax: 972 3 5663750
E-mail: cchr_isr@netvision.net.il

CCHR Italy

Citizens Commission on Human Rights Italy
(Comitato dei Cittadini per i Diritti Umani—CCDU)
Viale Monza 1
20125 Milano, Italy
E-mail: ccdu_italia@hotmail.com

CCHR Japan

Citizens Commission on Human Rights Japan
2-11-7-7F Kitaotsuka
Toshima-ku Tokyo
170-0004, Japan
Phone/Fax: 81 3 3576 1741

CCHR Lausanne, Switzerland

Citizens Commission on Human Rights Lausanne
(Commission des Citoyens pour les droits de l'Homme—CCDH)
Case postale 5773
1002 Lausanne, Switzerland
Phone: 41 21 646 6226
E-mail: cchrlau@dplanet.ch

CCHR Mexico

Citizens Commission on Human Rights Mexico
(Comisión de Ciudadanos por los Derechos Humanos—CCDH)
Tuxpan 68, Colonia Roma
CP 06700, México DF
E-mail: proteglasaludmental@yahoo.com

CCHR Monterrey, Mexico

Citizens Commission on Human Rights Monterrey, Mexico
(Comisión de Ciudadanos por los Derechos Humanos—CCDH)
Avda. Madero 1955 Poniente
Esq. Venustiano Carranza
Edif. Santos, Oficina 735
Monterrey, NL México
Phone: 51 81 83480329
Fax: 51 81 86758689
E-mail: ccdh@axtel.net

CCHR Nepal

P.O. Box 1679
Baneshwor Kathmandu, Nepal
E-mail: nepalcchr@yahoo.com

CCHR New Zealand

Citizens Commission on Human Rights New Zealand
P.O. Box 5257
Wellesley Street
Auckland 1, New Zealand
Phone/Fax: 649 580 0060
E-mail: cchr@xtra.co.nz

CCHR Norway

Citizens Commission on Human Rights Norway
(Medborgernes menneskerettighets-kommisjon, MMK)
Postboks 8902 Youngstorget
0028 Oslo, Norway
E-mail: mmknorge@online.no

CCHR Russia

Citizens Commission on Human Rights Russia
P.O. Box 35
117588 Moscow, Russia
Phone: 7095 518 1100

CCHR South Africa

Citizens Commission on Human Rights South Africa
P.O. Box 710
Johannesburg 2000
Republic of South Africa
Phone: 27 11 622 2908

CCHR Spain

Citizens Commission on Human Rights Spain
(Comisión de Ciudadanos por los Derechos Humanos—CCDH)
Apdo. de Correos 18054
28080 Madrid, Spain

CCHR Sweden

Citizens Commission on Human Rights Sweden
(Kommittén för Mänskliga Rättigheter—KMR)
Box 2
124 21 Stockholm, Sweden
Phone/Fax: 46 8 83 8518
E-mail: info.kmr@telia.com

CCHR Taiwan

Citizens Commission on Human Rights
Taichung P.O. Box 36-127
Taiwan, R.O.C.
E-mail: roysu01@hotmail.com

CCHR Ticino, Switzerland

Citizens Commission on Human Rights Ticino
(Comitato dei cittadini per i diritti dell'uomo)
Casella postale 613
6512 Giubiasco, Switzerland
E-mail: ccdu@ticino.com

CCHR United Kingdom

Citizens Commission on Human Rights United Kingdom
P.O. Box 188
East Grinstead, West Sussex
RH19 4RB, United Kingdom
Phone: 44 1342 31 3926
Fax: 44 1342 32 5559
E-mail: humanrights@cchr.org

CCHR Zurich, Switzerland

Citizens Commission on Human Rights Switzerland
Sektion Zürich
Postfach 1207
8026 Zürich, Switzerland
Phone: 41 1 242 7790
E-mail: info@cchr.ch

ODKAZY

Odkazy

1. Elaine Sciolino, "France's New Dress Code: A Ban on Religious Symbols in Schools Shows How Differently France and the U.S. Think About Religion and Pluralism; International," *The New York Times*, 5 Apr. 2004.
2. Statement of Mr. Kelly Shackelford, Chief Counsel Liberty Legal Institute, Capitol Hill Hearing Testimony to the Committee on Senate Judiciary, 8 June 2004 hearing on Religious Expression.
3. John Rawlings Rees, M.D., "Strategic Planning for Mental Health," *Mental Health* Vol. 1, No. 4, Oct. 1940, pp. 103-4.
4. Andrew Delbanco, *The Death of Satan: How Americans Have Lost the Sense of Evil*, (Farrar, Straus and Giroux, New York, 1995), p. 9.
5. *Ibid.*, p. 12.
6. John G. Howells, M.D., *World History of Psychiatry*, (New York [NY]: Brunner/Mazel, Inc., 1975), p. 265.
7. Wilhelm Wundt, *Ethics: An Investigation of the Facts and Laws of the Moral Life*, (The Macmillan Co., New York, 1897), Translated by Julia Henrietta Gulliver, Edward Bradford Titchener and Margaret Floy Washburn from the second German edition (1892), Vol. 1, *Introduction: The Facts of the Moral Life*, pp. 50, 54, 63.
8. J. R. Kantor, *The Scientific Evolution of Psychology* (The Principia Press, Chicago, Illinois, 1969), p. 186.
9. *Op. cit.*, Wilhelm Wundt, p. 104.
10. Clarence J. Karier, *Scientists of the Mind* by (University of Illinois Press, Chicago, Illinois, 1986), p. 28.
11. Sigmund Freud, M.D., LL.D., *The Future of an Illusion*, Translated by W.D. Robson-Scott (Liveright Publishing, New York, 1953), p. 76.
12. *Ibid.*, p. 38.
13. Nicholas Lossky et al., *Dictionary of the Ecumenical Movement*, (William B. Eerdmans Publishing Company, Grand Rapids, Michigan, 1991), pp. 612-13.
14. C. L. Dana, "The Future of Neurology," *Journal of Nervous and Mental Disease*, Vol. 40, 1913, pp. 753-57.
15. John C. Burnham, Ph.D., "The Encounter of Christian Theology with Deterministic Psychology and Psychoanalysis," *Bulletin of the Menninger Clinic*, Vol. 49, No. 4, July 1985, p. 326; John B. Watson and William McDougall, *The Battle of Behaviorism: An Exposition and an Exposure*, (Kegan Paul, Trench, Trubner & Co., Ltd., London, 1928), p. 13.
16. Beverly Eakman, *Cloning of the American Mind, Eradicating Morality Through Education*, (Huntington House Publishers, Louisiana, 1998), p. 111.
17. *Op. cit.*, John Rawlings Rees, pp. 103-4.
18. G. Brock Chisholm, "The Reestablishment of Peacetime Society: The Responsibility of Psychiatry," William Alanson White Memorial Lectures, Second Series, First Lecture, given on 23 Oct. 1945, *Psychiatry: Journal of Biology and Pathology of Interpersonal Relations*, 9, No. 1, Feb. 1946, pp. 9 and 11.
19. "Proceedings of the International Conference on Mental Hygiene," *International Congress on Mental Health*, London, 1948, Editor J.C. Flugel, D. Sc., (Columbia University Press, New York, 1949), Vol. 4, 16-21 Aug. 1948, p. 266.
20. Harry Stack Sullivan, "The Cultural Revolution to End War," *Psychiatry: Journal of Biology and Pathology of Interpersonal Relations*, Vol. 9, No. 1, Feb. 1946, p. 42.
21. Leslie D. Weatherhead, Ph.D., *Psychology Religion and Healing*, (Abingdon Press, Nashville, Tennessee, 1952), Revised Edition, pp. 113, 225-27, 314, 502-3.
22. Albert Schweitzer, *The Psychiatric Study of Jesus: Exposition and Criticism* (Beacon Press, Boston, 1948), pp. 36, 44, citing Charles Binet-Sanglé, *Son hérédité; sa constitution; sa physiologie* (His Heredity; His Constitution; His Physiology), Third Edition, Vol. 2 of *La Folie de Jésus* (The Madness of Jesus), (Paris, circa 1911), p. 393.
23. *Ibid.*, pp. 40, 36, citing William Hirsch, *Conclusions of a Psychiatrist*, (New York, 1912), p. 99.
24. *Ibid.*, p. 15.
25. Suzanne Clark, *Blackboard Blackmail*, (Footstool Publications, Memphis, Tennessee, 1988), p. 139.
26. *Issues in Human Relations Training*, Editors Irving R. Weschler and Edgar H. Schein (National Training Laboratories, National Education Association, Washington, 1962), Selected Reading Series Five, p. 47.
27. Gary Allen, "Hate Therapy," *American Opinion*, Jan. 1968, pp. 83-84.
28. *Op. cit.*, Albert Schweitzer, citing William Hirsch, pp. 40, 52.
29. Leslie E. Moser, Ph.D., *Counseling: A Modern Emphasis in Religion*, (Prentice-Hall, Inc., Englewood Cliffs, New Jersey, 1962), p. 15; "Final Report of the Joint Commission on Mental Illness and Health 1961," *Action for Mental Health*, Joint Commission on Mental Illness and Health (John Wiley & Sons Inc., New York, 1961), p. 135.
30. Ellen Barry, "From Behind the Pulpit to Beside the Couch," *Los Angeles Times*, 4 June 2004.
31. Ed Bulkley, Ph.D., *Why Christians Can't Trust Psychology*, (Harvest House Publishers, Eugene, Oregon, 1993), pp. 46, 74.
32. *The Role of Religion in Mental Health*, (National Association for Mental Health, United Kingdom, 1967), pp. 73-75.
33. Paul Pruyser, "The Impact of the Psychological Disciplines on the Training of Clergy," *Pastoral Psychology*, Oct. 1968, pp. 23, 30-32.
34. Thomas Szasz, M.D., *The Myth of Psychotherapy: Mental Healing as Religion, Rhetoric, and Repression*, (Anchor Press/Doubleday, Garden City, New York, 1978), pp. xxiv, 28.
35. Vance Packard, *The People Shapers*, (Bantam Books, Inc., New York, 1977), Jan. 1979 edition, inside leaf page.
36. An interview with Dr. William Coulson, "We Overcame Their Traditions, We Overcame Their Faith," *The Latin Mass*, Special Edition, p. 15.
37. *Ibid.*, p. 16.
38. "Who Ever Kneels Goes to the Psychiatrist," *Swiss Catholic Weekly*, 21 Jan. 1994.
39. *Ibid.*
40. John G. Howells, M.D., *World History of Psychiatry*, (Brunner/Mazel, Inc., New York, 1975), p. 265.
41. Barry Werth, "FATHERS' HELPER; How the Church Used Psychiatry to Care For—and Protect—Abusive Priests," *The New Yorker*, 9 June 2003.
42. *Ibid.*
43. Kenneth Pope, "Sex Between Therapists and Clients," *Encyclopedia of Women and Gender: Sex Similarities and Differences and the Impact of Society on Gender*, (Academic Press, Oct. 2001).
44. *Ibid.*
45. Paul E. Garfinkel, M.D., et. al., "Boundary Violations and Personality Traits among Psychiatrists," *Canadian Journal of Psychiatry*, Vol. 42, 1997, pp. 758-763.
46. Sander Breiner, M.D., "Inappropriate Psychiatrists' Responses and the Avoidance of Malpractice Suits," *Psychiatric Times*, July 1998.
47. Richard E Vatz, Lee S. Weinberg, and Thomas S. Szasz, "Why Does Television Grovel at the Altar of Psychiatry?," *The Washington Post*, 15 Sep. 1985, pp. D1-2.
48. Dr. Tana Dineen, Ph.D., *Manufacturing Victims*, Third Edition, (Robert Davies Multimedia Publishing, Quebec, Canada, 2000), p. 86.
49. Lisa and Ryan Bazler, *Psychology Debunked Revealing the Overcoming Life*, (Creation House Press, Lake Mary, Florida, 2002), p. 11.
50. Ty C. Colbert, *Rape of the Soul, How the Chemical Imbalance Model of Modern Psychiatry has Failed Its Patients*, (Kevco Publishing, California, 2001), p. 236.
51. *Ibid.*, pp. 237-238.
52. K. White, M.D., S. Quay, and G. Steketee, Ph.D., "Religion and Guilt in OCD Patients," Presented to 1989 Annual Meeting of the American Psychiatric Association.
53. Suzanne Clarke, *Blackboard Blackmail*, (Footstool Publications, Memphis, TN, 1988), p. 138.
54. William K. Kilpatrick, *Why Johnny Can't Tell Right From Wrong*, (Simon & Schuster, New York, 1992), p. 22.
55. *Op. cit.*, Eakman, p. 110.
56. Michael Weber et. al., "Perversion statt Aufklärung," circa 1993, p. 272.
57. Sydney Walker III, M.D., *A Dose of Sanity*, (John Wiley & Sons, Inc., 1996), p. 14.
58. Lorrin M. Koran, *Medical Evaluation Field Manual*, Department of Psychiatry and Behavioral Sciences, Stanford University Medical Center, California, 1991, p. 4.
59. Brock Chisholm, M.D., "The Future of Psychiatry and the Human Race," *The Humanist*, Vol. 7, No. 4 Mar. 1948, p. 157, 159, 162.
60. *Op. cit.*, Lisa and Ryan Bazler, pp. 134-135.
61. William Sargent, "The Movement in Psychiatry Away from the Philosophical," *The Times*, (United Kingdom), 22 Aug. 1974, p. 14.